

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

№2 (89)
ЛЮТИЙ
2012 РОКУ

ОСОБЛИВОСТІ ХРИСТІЯНСЬКОГО УПРАВЛІННЯ

Анатолій
Кліновський

«Перед святом же Пасхи Ісус, знаючи, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу, полюбивши

Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх. Під час же вечері, як диявол уже був укинув у серце синові Симона Юді Іскаріотському, щоб він видав Його, то Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він і до Бога відходить, устає від вечері, і здимає одежу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці та й зачав обмивати ноги учням і витирати рушником, що ним був підперезаний. І підходить до Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені?».

СТ. 3

БОЖИЙ ПОКЛИК

Михайло
Мокієнко

Розкрити весь свій потенціал для праці на Божій ниві ми можемо лише тоді, коли відізнаємося на Божий покликання, Божий план, який Бог написав для нас. І це може стати основою для всього нашого життя, бо план, який для нас написав Бог, набагато кращий за все, що ми плануємо для себе самі.

СТ. 2

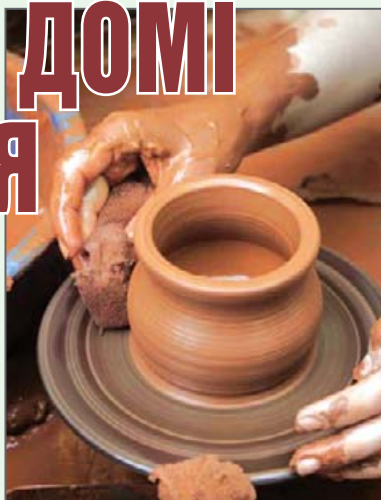
ТЯГАР ОСВІТИ

Кілька років тому в одній із проповідей почула фразу, котра змусила мене на мить зніяковіти. Не думаю, що проповідник хотів когось образити, просто він невдало висловив свою думку, яка прозвучала так: «Серед нас тут багато алкоголіків, наркоманів, вчителів, лікарів, але всіх нас любить Господь!».

СТ. 4

УРОКИ В ДОМІ ГОНЧАРЯ

«Оце слово, що було до Єремії від Господа, говорячи: «Устань, і зійди до дому гончаря, і там почувеш слова Мої». І зійшов я до дому гончаря, аж ось він робить працю на кружалі.

СТ. 6

БІБЛІЙНА ШКОЛА ДЛЯ ПІДЛІТКІВ

На новорічно-різдвяних канікулах у Коростенському біблійному коледжі не відпочивали. З ініціативи директора КБК Віталія Лисюка тут була організована підліткова біблійна школа.

СТ. 4

І ПРИЙДЕ ПЕРЕМОГА

Як і всі люди на цій землі, я народився хворою людиною. Ця хвороба невиліковна, і називається вона «гріх». Я хворів на неї 30 років. Здебільшого хвороба прогресує і в кінцевому результаті приводить людину до смерті. Ніхто не може вилікувати від цього. Ніхто, крім Ісуса Христа.

Коли я мучився від цієї хвороби на тюремних нарадах, то думав: чого я так страждаю в цьому світі? Я шукав відповіді – читав багато книжок, вивчав східні релігії. Серйозно займався білою і чорною магією. І якось до мене прийшла думка: «Ти стільки книг перечитав, а Біблію ти не знаєш».

І я вирішив: прочитаю Біблію від початку до кінця, а потім помру. Тому що в цьому житті немає ні смислу, ні виходу, ні щастя. Коли я почав читати, Бог одразу став промовляти до мене. Я зрозумів, що всі проблеми насправді заховані в мені, що я хворий на гріх і що є вихід.

СТ. 5

ПРАВИЛЬНА МЕТА

Наше покоління живе в найсприятливіший час в історії людства. Водночас спокус сьогодні більше, ніж будь-коли.

СТ. 7

Михайло
Мокієнко

БОЖИЙ ПОКЛИК

Цей поклик має дві сторони. По-перше, він стосується головного сотеріологічного питання – питання нашого спасіння. І Біблія каже, що заклик до спасіння належить усім, але прощення отримують лише ті, хто увірував.

Друга сторона поклику стосується нашого конкретного служіння в Божій церкві. У цьому контексті немає яскравішої історії, як історія про правонаступність між Іллею і Єлисеєм.

«І пішов він ізвідти, і знайшов Єлисея, Шафатова сина, а він оре. Два-

надцять запрягів перед ним, а він при дванадцятому. І пішов до нього Ілля та й кинув йому свого плаща. І позоставив той волів та й побіг за Іллею й сказав: «Нехай поцілую я батька свого та свою матір – та й піду за тобою». А той відказав йому: «Іди, але вернися, бо що я зробив тобі». І вернувся він від нього, і взяв запряга волів та й приніс його в жертву, а ярмами волів зварили його м'ясо і дав народові, а ті їли. І він устав і пішов за Іллею та й служив йому» (1 Цар. 19:19-21).

Відповіді з радістю

Відповідь на Божий поклик потребує радості. Коли в 90-х роках наша церква будувала дім молитви, ми переживали непрості часи. Коли ставалося питання, хто зробить ту або іншу справу, усі мовчали. А потім хтось говорив приблизно так: «Якщо вже ніхто за це не береться, тоді я зроблю». Таке повторювалося часто, і я з дитинства запам'ятав цей вираз. «Якщо вже ніхто – то я».

Але подивімося на реакцію Єлисея. Він залишає 12 пар волів, а історія говорить, що в Ізраїлі не було багато земельних ресурсів для оранки. Для порівняння наведу факт, що в 50-х роках минулого століття не кожен радянський колгосп мав 12 пар волів.

Складається враження, що Шафат, батько Єлисея, мав величезний наділ землі, і справи в них ішли дуже добре. І мабуть, Шафат очікував, що його син Єлисей стане наступником отого сільськогосподарського поклику. Але Єлисей залишає все це, і залишає з радістю. Він влаштовує бенкет, щоб поставити крапку на одному етапі життя і почати новий етап.

Він бере волів, починає смажити м'ясо. Скажіть, це радісна подія чи ні? Хтось сказав, що лише українець може смажити м'ясо і при цьому зберігати похнюплений вигляд.

Єлисей публічно проголошував, що починається новий етап його життя. Нова сторінка. Він прийняв цей поклик з радістю.

Наскільки ми радісні, коли пастор кидає в наш бік плащ і просить щось зробити. Або коли Ісус наполегливо промовляє в нашому естві, що ти маєш продовжувати потенціал своєї церкви і взяти участь в тому чи в тому служінні. Наскільки радісно ми сприймаємо це?

Ми сьогодні дуже завантажені різними справами, але є одна справа, на яку ми завжди маємо реагувати радісно, і ця справа стосується Божого поклику.

Відречення від попереднього

Божий поклик потребує відречення від попереднього життя. «І вернувся він від нього, і взяв запряга волів та й приніс його в жертву, а ярмами волів зварили його м'ясо і дав народові, а ті їли».

Навіщо Єлисей спалив плуг? У цьому є щось сакральне, щось священне, елемент якоїсь жертви. Плуг був його засобом заробітку, змістом його життя. Це була корисна справа, і можна би було її комусь передати. Але Єлисей чомусь його спалює. Це був серйозний символічний акт, який демонстрував, що мости спалено. Назад вороття немає.

Згадаймо, як після смерті Ісуса Петро повертається ловити рибу. Він повернувся до старого ремесла, значить, перед тим не спалив свій човен. А Єлисей приймає серйозне рішення – він рішуче перегортає сторінку свого життя. Повернення назад бути не може.

Уся річ в тому, що коли ми ввійдемо в новий плін життя, там неодмінно будуть труднощі. Немало труднощів. І завжди може виникнути думка: а чи не повернутися? У мене вдома ще є човен. Я залишив плуг на чорний день.

Для Єлисея повороту назад не було. Мости були спалені. Це свідчить про його рішучість і про жертву, яку треба було принести, щоб реалізувати нове бачення на своє життя. А це, безперечно, можна зробити лише якщо є радість. Коли Ісус кинув виклик багатому юнакові, написано, що той відійшов, засмутившись. У нього не було ні радості, ні рішучості зробити те, що запропонував Ісус. Роздати в ім'я того, щоб почати нову сторінку свого життя.

Коли ми приймаємо Божий поклик, ми мусимо піти на жертву. І якщо ми налаштовані рішуче, ми зробимо щось таке, що не дозволить нам повернутися до старого життя.

Божий поклик потребує постійності

З чого Єлисей почав своє грандіозне служіння? А з того, що просто подавав воду на руки Іллі. Тільки уявіть: ранок, Ілля ще спить, а Єлисею треба встати, взяти посудину, піти до потічка і набрати води, щоб, коли Ілля прокинеться, полити йому на руки.

Єлисею! Ти син Шафата! Ти мав такі ресурси для свого життя! Хіба треба такій людині так принижуватися... Але подивімося, у що вилилося це служіння в майбутньому. Єлисей тримався Іллі не відходячи від нього, і коли Бог забрав Іллі, піднімає його плащ. Знову цей символічний акт. Єлисей бере той плащ, і з цього починається його самостійне служіння. Він б'є плащем по воді, і Йордан розступається. Чому він розступається? Лише тому, що коли Ілля кинув Єлисею плащ вперше, Єлисей одразу на це зреагував.

Часто наша проблема полягає в тому, що ми не реагуємо повною мірою на Божий поклик, але хочемо, щоб потенціал Божого Царства на всі сто відсотків реалізовувався в нашому житті. Йордан розступився лише тому, що перед тим, коли той плащ падав біля Єлисея, він рішуче перегорнув попередню сторінку свого життя і ввійшов в новий поклик.

Тому не варто розраховувати на повноту Божого потенціалу у своєму житті, якщо ми байдужі до Божого поклику. Дуже часто, коли є необхідність щось зробити, ми на це не реагуємо, але коли в життя приходять хвороби, скорботи, проблеми з дітьми, ми турбуємо церкву – та щось не спрацьовує. Не спрацьовує те, що перед тим ми не зреагували на той плащ. А сьогодні хочемо, щоб Йордан розступився. Можливо, ми не були готові служити в найменшому. Не хотіли відкласти свій статус і почати нову сторінку з мінімуму. Забули, що коли ти вірний в малому, тоді Господь ставить над більшим.

Коли Ілля запропонував Єлисею просити, чого хоче, той попросив подвійного духа, який спочивав на Іллі. Це була людина максимуму. Той самий українець сказав би: «Мені хоча б половину того, що ти маєш». Але ота максима, якою володів Єлисей, почалася з маленького.

Щоб ми могли реалізувати свій потенціал, нам насамперед треба відізнатися на Божий поклик. І я впевнений, що ми зможемо робити набагато більше, ніж робили досі.

ЗАКОН ПРО ЗАХИСТ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ: НА СТОРОЖІ ПРИВАТНОСТІ ЧИ ТОТАЛЬНОГО КОНТРОЛЮ?

Віднедавна багато бухгалтерів і керівників релігійних та інших організацій спантеличені звісткою про запровадження відповідальності у сфері використання персональних даних громадян. Однією з перших публічно заявила свої застереження Українська Православна Церква. Актуальність теми та невизначеність у багатьох її аспектах, яку Мініюст намагався певним чином усунути, спонукала детальніше вивчити ситуацію та висловити кілька юридичних порад.

Відповідні положення Кодексу України про адміністративні правопорушення набувають чинності з 1 січня 2012 року та передбачають чималі штрафні санкції за ухилення від реєстрації баз персональних даних та порушення порядку їх ведення. Крім цього, передбачена також кримінальна відповідальність за порушення недоторканності приватного життя стосовно незаконного збирання, використання, знищення чи поширення конфіденційної інформації про особу.

Закон України «Про захист персональних даних» передбачає реєстрацію у Державній службі України з питань захисту персональних даних тих баз даних про громадян, які формуються в процесі діяльності юридичних осіб чи підприємств в електронній формі або у формі картотек. Стосовно релігійних організацій мова насамперед йде про бази персональних даних найманих працівників. Для тих релігійних громад, в яких статутом передбачене фіксоване членство, також актуально стає реєстрація бази даних її членів у разі її наявності (стаття 7).

Однак Закон має чимало проблемних положень, у тому числі в площині їх практичної реалізації. Однією із проблем є його надто широке застосування. Як приклад, контактні дані контрагентів чи благодійників, зазначені на їх візитках, можуть вважатися базою даних у формі картотеки, якою слугує візитниця. Або так само перелік осіб із посадами та поштовими адресами, яких релігійна організація планує привітати на Різдво, якщо ці адреси отримані не з загальнодоступних джерел. Однак поняття цих джерел Закон не розтлумачує, тому не відомо, чи до таких джерел можна віднести Інтернет, ті самі візитки або якісь довідники.

У цьому контексті варто звернути увагу на кілька практичних порад та роз'яснень.

1. Реєстрації підлягають не самі персональні дані, а лише їх опис – тобто до Держслужби надсилається повідомлення про факт збору певних даних для мети, визначеної законами (наприклад, Кодексом законів про працю), статутом чи іншими документами організації.

2. Повідомлення не здійснюється, якщо персональні дані збираються із загальнодоступних джерел (стаття 12). Але, приміром, чи можна вважати Інтернет або візитку особи загальнодоступним джерелом?

3. Збору та обробці таких даних повинна передувати документована згода з боку особи. Якщо дані були вже зібрані до набуття чинності Закону, то громадяни (зокрема наймані працівники) під підпис інформуються про порядок використання даних про них.

4. Держслужба та її органи мають право складати протоколи про адміністративне порушення щодо ухилення від реєстрації або щодо ведення баз даних. Однак саме рішення про стягнення штрафу приймається виключно судом після відповідного судового розгляду за участі зацікавлених осіб.

5. Адміністративні протоколи складаються на підставі письмових скарг громадян, які заявляють про порушення їх права на захист персональних даних із належним документальним підтвердженням.

Слід зауважити, що Держслужба на власному сайті стверджує, що такі протоколи будуть складатися лише після ігнорування попередньо виданого припису про усунення порушень. Але проблема в тому, що ні в Законі, ні в підзаконних актах не визначено чіткого порядку проведення відповідних перевірок.

6. Крім цього, приводом для протестів є також нечіткі та широкі повноваження Держслужби з питань захисту персональних даних. Фактично, на підставі скарги будь-якого громадянина посадовці можуть організувати перевірку та вимагати доступу до баз персональних даних та до приміщень, де вони зберігаються. Безумовно, у правозахисників та самих віруючих виникають занепокоєння чи не будуть такі перевірки використовуватись як спосіб тиску на ту чи іншу організацію.

Звичайно, неможливо висвітлити всі складнощі та небезпеки чинного Закону України «Про захист персональних даних», але вже очевидно, що для його найменшої користі до тексту потрібно внести чимало поправок і уточнень. Зокрема в частині самого поняття персональних даних, які підлягають державному захисту, а також відносно повноважень контролюючих органів та порядку проведення відповідних перевірок, процедури накладення стягнень. А поки що Закон радше створює додаткові складнощі для всіх суб'єктів господарювання, ніж захищає право на приватність громадян.

Максим Васін.
Виконавчий директор Інституту релігійної свободи.

ОСОБЛИВОСТІ ХРИСТІЯНСЬКОГО УПРАВЛІННЯ

Анатолій Кліновський

«Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але після зрозумієш. Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки зо Мною. До Нього проказує Симон Петро: Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову! Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі. Бо Він знав Свого зрадника, тому то сказав: Ви чисті не всі. Коли ж пообмивав їхні ноги і одержу Свою Він надів, засів знову за стіл і промовив до них: Чи знаєте ви, що Я зробив вам? Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є. А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам прикладав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив. Поправді, поправді кажу вам: Раб не більший за пана свого, посланець же не більший від того, хто вислав його. Коли знаєте це, то блаженні ви, якщо так чините!» (Ів. 13:1-17).

Ми живемо у світі і не можемо бути від нього ізольовані. Марно думати, що світ на нас не впливає – а ми часто так думаємо. Насправді якщо вникати в наше практичне життя, то світські стихії дуже і дуже впливають на церкву, на християн.

Світ пережив різні методи і стилі управління людьми – від тиранічних до анархічних. І він обов'язково впливає на наші особисті, сімейні, суспільні і церковні взаємини, на наш стиль життя і управління. Так не повинно бути, але так є.

У всі віки і при всіх стилях Євангеліє пропонує свій стиль, який годиться для будь-яких формацій, для будь-яких стилів, для будь-якого світського суспільного устрою. У всі віки Євангеліє має свою культуру, і культура ця не в деталях, а в принципах.

Ми часто кажемо, що живемо серед таких людей, в такому суспільстві, в такій культурі, яка насправді є жалким аморальним, при такій моралі, яка насправді є жалкою аморальною. І виправдовуємося – ми теж повинні такі бути. Де ми дінемося...

Це неправда! Так виправдовуються ті, що потрапляють під вплив різних вчень, які Бог ненавдидить. А Євангеліє пропонує своє вчення, яке пройшло через всі віки, всі філософії і всі цивілізації неперушним. Воно має свою мораль, свою етику, яка не захиталася. І Євангеліє має свої стилі управління, які так само у всі віки і при всіх формаціях залишаються діями. І вони повинні залишатися такими і в наш час. Ці принципи унікальні. Їх немає більше ніде у світі. Християнство тому й підноситься над усім світським незбагненно високо. Що означає управляти згідно з Євангелієм? Текст, який ми прочитали на початку, буде основою всіх наших роздумів.

Управляти – значить любити

Перед святом Пасхи, знаючи, що настанала година Йому перейти до Отця, Ісус, «полюбивши Своїх, що у світі були, до кінця їх полюбив». До кінця. Полюбив найповнішою любов'ю, якою тільки міг полюбити Божий Син. Це візирець для кожного, хто хоче називатися євангельським служителем. Бо інакше його служіння перестав бути євангельським.

Своїм прикладом Христос показав, що успіх у служінні і благотворний вплив на душу людини досягаються шляхом безмежного смирення, служіння людям і шляхом найглибшої любові до Бога і людей.

Світ дуже сильно відрізняється від церкви. У будь-яких світських організаціях є найрізноманітніші методи впливу на людей, щоб змусити їх працювати. Це величина зарплати, премії, путівки на курорт, похвальні грамоти тощо – позитивні методи. Є й негативні – догана, звільнення з посади... Тому ніде в державних установах від керівника не вимагається любити робітників. Він начальник. І йому цього абсолютно достатньо. У нього є важелі впливу, і цих важелів люди слухаються.

У церкві жодного з цих важелів немає. Іноді браття пробують когось похвалити, але це абсолютно не впливає на наш добробут, наше матеріальне становище. І разом з тим служитель повинен запалити людей так, щоб кожен добровільно служив. Ось першочергове завдання кожного служителя.

Як цього досягти? Бог дав лише один важіль впливу – любов. Любов'ю служитель може досягти всього. І він може так впливати на людей, що вони будуть віддавати на служіння всього себе до останньої краплі, не очікуючи матеріальних винагород чи особливих похвал. Це завдання кожного служителя.

Любов об'єднує. Ми не раз поводимося із віруючими так, як начальник на роботі. Прикрикнув, посварив, вичитав. На роботі стерплять, бо там зарплата. Але подумаймо: якщо любов Христову нас не об'єднує, хто ми такі один одному? Ніхто. Якщо втратити оцей ланцюг любові, ми стаємо один для одного ніким. Тому кожному служителю потрібно найбільше боятися втра-

тити у своєму служінні любов. Любов згуртовує в одну родину. Вона здатна спати так, що не розірвеш. Ні води великі не заллють, ні вогонь не спалить. Ланцюги любові невидимі, але вони зв'язують навічно.

Євангеліє навчає чоловіків любити своїх жінок, як Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити... А за що Христос полюбив Церкву? І коли Він її полюбив – коли вона стала свята, чи коли ще була грішна? Коли була грішна. Причому якби я зараз взявся розписувати ступені нашої грішності так, як це бачить Біблія, то ми бридилися б самі себе. А Ісус таких нас полюбив. Написано, що Він вмер за нас, коли ми ще були грішні.

Тому любов ніколи не питає, за що би я мав любити. Браття! Ми любимо членів церкви, братів і сестер, які смиренні, послужні, допомагають нам, ведуть святе життя... А якщо хтось недосконалий? Недоліток? Немовля? Ми їх недолюблюємо. Це неправильно! Любов ніколи не любить за щось. Вона любить тільки тому, що вона любов. Любов ніколи не питає, за що любити. Бо інакше це вже не любов, а самолюбство якесь, егоїзм. Христос полюбив ні за що. Бо Він є любов. Слава Йому!

Він полюбив. Але ми замазури. А Він хоче, щоб Церква стала святою. Кого треба зробити кращими? Його чи нас? Нас. А над ким Він роботу здійснює – над нами чи над Собобою? Він віддав Себе на смерть.

Це для нас незрозуміло. Якщо нас треба покращувати, то нас треба і лупцювати. Але Христос пішов іншим шляхом. Він полюбив Церкву. І щоб зробити її святою, пішов за неї на смерть.

Чи Христос для нас – візирець? Пастори, як ми думаємо вдосконалювати членів наших церков? Проповідаючи, доганами, докорами, картанням? Виправляє лише любов. Любов робить досконалим того, кого люблять. І служитель будь-якого рангу і сану повинен взяти цю найбільшу зброю – любов і нею перемагати всяке зло, нею робити церкву досконалою.

Сказати проповідь про любов – це недостатньо, це дуже мало. Написано: «Станемо любити не словом і язиком, а ділом і істиною».

Проповідувати про любов – це добре. Але існує правило: коли люди слухають, вони збільшують інформацію. Однак змінює їх те, що вони бачать, а не те, що чують, хоча слово також впливає.

Тому Христос і прийшов на землю. Бог міг би з неба сказати: «Гей, ви, там, на землі, виправляйтеся». Але Він прийшов, і апостоли пишуть: «Ми бачили Його, ми доторкалися до Нього...» І подивіться, який результат. Його наука, Його діло живуть аж дотепер. Слава Господу!

Тому якщо пастир на ділі не любить церкву, якщо люди чують, як він грубо відповідає то одному, то другому, а таке дуже запам'ятовується, – церква рости не буде. Має бути ніжна любов.

Павло каже: «Ми могли прийти до вас з потугою, як апостоли... А ми були серед вас, як немляка, що ніжно плакає своїх немовлят».

«Чи любиш ти Мене?» – запитує Христос Петра. «Якщо не любиш – то далі ніякої розмови не буде. А якщо любиш – то паси Мої вівці».

Служителю, для якого контактування з церквою – це тягар, якого дратують недосконалості людей і він не любить з ними працювати, треба покаятися, перемінитися або залишити служіння. Займати це святе місце в такому стані – просто злочин.

Павло писав: «Бувши вільним від усіх, я всім зробився підневільний...», «Бувши ласкаві до вас, ми хотіли вам передати не тільки Боже Євангеліє, але й душі свої. Бо ви були улюблені нам...»

Управляти – значить служити

Ісус Христос сказав: «Хто більший? Чи той, хто сидить при столі, чи хто прислугує. Чи не той, хто сидить при столі? А Я серед вас – як службовець». Христос відкрив небесний зразок керівництва – бути слугою.

«Ісус їх покликав, і промовив до них: Ви знаєте, що ті, що вважають себе за князів у народів, панують над ними, а їхні вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба. Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служити Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Мр. 10:42-45).

Цей принцип незрозумілий людям. У них начальник – це начальник, а слуга – це слуга. Нам треба зробити в розумі повну революцію, відкинути всі світські погляди і стереотипи мислення, щоб зрозуміти, що євангельський керівник – це не начальник. Це слуга народу Божого.

Усе людське розуміння керівництва базоване на силі і владі. Це два важелі впливу. Христос їх не відкидав. Він казав: «Ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас...» І це: «Ось даю вам владу...» Але де застосовувати цю владу і силу? Світ застосовує щодо людей. А сила і влада, якими служителя наділив Бог, застосовуються до невірства, до демонів і до хвороб. Не до людей.

Ми боремося з невірством – і саме тут застосовуємо силу. Чим більше сили, тим більше ми перемагаємо. «Даю вам владу наступати на... всяку силу ворожу». А дехто розуміє, що має владу наступати на горло братові. Ні, демонів на горло наступити, якщо ти такий герой.

Отож нам потрібні і сила, і влада, але не для того, щоб тримати в покорі братів і над ними панувати. А для того, щоб демони нас боялися. Щоб невір'я втіало.

Керувати треба слугачи. Ось євангельський принцип. Коли Ісус називав Себе пастирем, то казав: «Ви – Мої вівці», а не «корови». Усім, напевно, відомо, як відрізняється випасання отари від випасання стада худоби. Чабан іде завжди попереду, а за ним добровільно йдуть вівці. А хто пасе корів, той мусить йти ззаду з палигою.

Пасти стадо ми повинні за принципом пасіння отари. Керувати слугачи людям. Апостол Петро пише: «Не пануйте над Божим насліддям, але будьте для стада за взір». Ось принцип Євангелія. Будьте прикладом, і то такі захоплюються, щоб усі хотіли вас наслідувати і йти за вами. Добровільно, самі. Їх не треба підганяти.

Ми часто буваємо такі розумні. Виходимо на кафедрі – і самому соромно, як це я аж сюди видерся – але, щоб реалізуватися, заявляємо: «Ви не дивіться, хто говорить, але слухайте, що говорять».

Але апостоли так не казали. Вони казали: «Подивіться на нас». Вони казали: «Наслідуйте нас, браття, робіть за нашим прикладом». Поки ми не зможемо так сказати, до тих пір наше служіння не буде мати великого успіху. Написано: «Слово сталося тілом». Саме це повинно бути в кожного служителя. Слово має стати тілом. Те, як я говорю, і те, як живу, – це одне і те саме.

Служіння Ісуса Христа завершилося смертю за тих, кому Він служив. І це означає, що в служінні народу Божому не можна зайти задалеко. Якщо ти ще живий, то значить, ще недостатньо служиш. Бо Христос завершив Своє служіння смертю.

Особиста жертвність служителя ради блага Божого Царства і спасіння людей не має меж. «Бо на це ви покликані, бо і Христос постраждав за нас і залишив нам приклад, щоб пішли ми слідами Його». Браття! Тазик з водою і рушник – це головна наша зброя. Це і щит, і меч, і броня. Я розумію, що в Писанні написано про зброю по-іншому, і ви мені можете заперечити. Але я закликаю вас подумати над цим. Коли ви працюєте в церкві, з братами і сестрами, ваша головна зброя – тазик і рушник. Той служитель, який цю зброю не взяв, взагалі не знає, як працювати в церкві.

Я не говорю буквально. У Христа з учнями було багато проблем. І Він всі проблеми розв'язав, взявши тазик з водою і рушник. Коли в церкві якийсь неспокій, коли між братами немає миру, розв'язати ситуацію можна, як правило, лише взявши тазик і рушник.

Управляти – це означає коритися.

Христос – зразок смиренного Служителя. Смирення і жертвність – це особливості біблійного керівництва. «Хто найбільший між вами, нехай буде як менший, а начальник – як службовець». Ісус Христос, наводячи Себе як приклад, казав: «Візьміть на Себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і сердцем покірливий, і знайдете спокій душам вашим». Чого ж ми повинні навчитися? Покірності і смиренню. Хто повинен вчитися? Рядові члени? У першу чергу, служителі. Якщо Архипастирю потрібне було найбільше смирення, нам воно потрібне не менше.

На превеликий жаль, деякі служителі вважають, що коли вони вже поставлені на таку високу посаду, то це для того, щоб усіх впокоряти. От вони тим і займаються. І забули, що найбільшого смирення Господь чекає саме від них. Чим вище служіння, тим більшого смирення воно потребує.

Чим вище когось поставив Бог, тим більшого смирення Він чекає від цього служителя. Якщо ми думаємо, що в нас така посада, де смирятися вже не треба, де інших треба впокорювати, ми щось не зрозуміли. Ми не зрозуміли Євангеліє і не зрозуміли Христа. Ісус

Христос впокорив Себе і слухняний був до смерті, і то смерті хресної.

Смирення перед братами – це не жертва служителя. Якщо для нього це стало жертвою, йому треба перемінитися. Якщо важко відчувати себе рівним із братами або піднести братів вище за себе, це вже не євангельське служіння.

Написано, що Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать. Чого вартий служитель без благодаті? А гордий служитель – це служитель без благодаті. Смиренний служитель – це служитель з благодаттю. І не думайте, що в Євангелії є щось, написане до красивого слівця. Усе, що там написано, – це так і амінь.

У смиренні треба виражати братам пошану. Написано: «Випереджайте один одного пошаною». Деякі служителі підняли у своїй гордості настільки, що коли хтось їх не вшанував, вони сприймають це як гірку образу. Браття! Якщо ми дозволили, що нас хтось пошанував першим, – це наша поразка. Не дозволюмо, щоб таке сталося. Щоб із нами хтось перший привітався – біжіть і першим протягніть руку. Особливо коли станеться якийсь конфлікт або непорозуміння. Якщо хтось першим підійде до вас і попросить пробачення – це ваша поразка. Це не перемога, хоча по-людськи ми сприймаємо це як перемогу. У Бога більший той, хто менший. У Бога все не так, як у людей.

Треба бачити славу в кожному браті. Я не перестаю захоплюватися молитвою Ісуса Христа в Гетсиманії. Яка глибока і чудесна молитва. Недаремно її називають первосвященницькою. Він каже: «Хай будуть єдині, як Ми з Тобою, Отче». А чи зауважили ви, яка була основа для цієї єдності? Ісус сказав: «Славу, яку Ти дав Мені, Я передав їм. Хай будуть єдино, як Я в Тобі, а Ти в Мені». Слава – основа єдності.

Тобто ми дивимося на брата як на славу Господню. Як на Божого сина, як на храм Божий, в якому Бог живе. Чому відбуваються усякі сварки, чвари, розділення? Ми зневажаємо один одного, принижуюмо, вважаємо негідними свого товариства. А ми маємо благоговіти один перед одним як перед Божою славою... Павло називає імена і каже: «Це слава Христова».

Браття, не шукайте у своїх церквах досконалих, щоб їх вважати за славу. Написано: «Приймайте один одного, як і Христос прийняв нас до слави Своєї». А хіба Він чекав, поки ми вдосконалюємось? Ні, Він спершу прийняв, а тоді ми вдосконалились.

Слава Христова нанесена на кожного християнина. Але її сьогодні не видно. Ми дивимося один на одного і бачимо простих людей з недоліками. Бачимо бабусь з потрісканими руками і без зубів. Не дивимося земними очима, гляньмо очима віри: це слава Христова. Написано: «Коли з'явиться Христос, ваше життя, тоді і ви з'явитеся з Ним у славі». Як тільки з'явиться Він, одразу проявиться і слава, яка вже є на нас. Просто вона ще не проявлена.

Ця слава вже ніколи не затьмариться, вона вічна. І якщо ми будемо бачити один в одному цю славу, яка тоді буде Церква! Кожен буде вважати іншого кращим від себе, кожен випереджатиме іншого пошаною, благоговітимо перед братом чи сестрою як перед Божою святиною. І це нас згуртує в єдине Христове Тіло. Слава нашому Богу!

Служити – значить прощати

«Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки зо Мною. До Нього проказує Симон Петро: Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову! Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі». Мова йде про духовну чистоту. Це Він сказав: «Ви чисті через слово, яке Я вам говорив». Але наголосив, що не всі чисті – Він знав Свого зрадника Юду. Але це не означає, що в Юди ноги були найбрудніші. Або що Юда щонайменше місяць не був в душі. Не про це мова. У нього душа була брудна, бо він збирався зрадити Господа.

Але Ісус каже: «Обмитому треба ноги обмити». Ми потребуємо омити ніг кожен день. Ми обмиті, але ми ходимо по заплених дорогах світу, і наші ноги забруднюються. Кожен день ми молимося молитвою «Отче наш». І кожен день просимо: «І прости нам...»

Браття-служителі! Прощайте своїм співпрацівникам. Буває, що когось треба усунути або покарати – хай це буде крайнім заходом, коли ви вже все спробували. Ніколи за себе не мстите. Хтось сказав вам грубе слово – звісно, ми не з каменю, це зачіпає. Але хай це не впливає на ваше ставлення.

Я знаю це не лише з теорії – знаю з практики. Я мав пряме відношення до започаткування щонайменше чотирьох церков. А ви знаєте, що починати дуже тяжко. В Об'явленні написано, що як тільки дитина народилася, то диявол сразу хотів її пожерти. Таке завжди буває з церквами, які щойно народилися. І Бог дав мені це зрозуміти і дав силі правильно поводитися. Буває, брати змішають аж з землею. А справа ще в тім, що хоч я був пресвітером, молодшого за мене в церкві не було. І от наговорять мені всякого, а я вранці приходжу, наче нічого не було, наче вчора ми розійшлися поцілунком. І на одній бесіді ті брати мені сказали: «Якби ти був не такий, усе би розвалилося з самого початку».

Прощайте! Обмивайте ноги своїм братам кожен день! Пам'ятайте, що ми живемо за принципом всепрощення. А цей принцип передбачає принцип неосудності. Прощати 490 разів на день – це прощати безкінечно. Оце дух християнства, дух християнського служіння.

Отож християнське управління – це значить любити, служити, коритися і прощати. Якщо ми виконаємо ці чотири кроки, наше служіння буде ефективним.

БІБЛІЙНА ШКОЛА ДЛЯ ПІДЛІТКІВ

Навчання тривало з 31 грудня по 6 січня. На останньому, заключному служінні всі 40 слухачів отримали сертифікати про прослухані курси.

Підлітки мали прекрасну можливість вивчати біблійні предмети. Щовечора протягом чотирьох днів вони показували свої досягнення на вечірніх служіннях — проповідували, співали, декламували вірші, ставили сценки, відкривали свої заховані таланти, а також розвивали вже відомі. Участь у служіннях, спілкування з новими друзями, цікаві предмети — це все послужило на збудування підлітків.

Завдяки Богові ідея підліткової біблійної школи втілена в життя. І відгуки про школу якнайкращі.

Сашко, Коростень: «Чудова школа. Я знайшов багато друзів, пізнав більше Бога, більше почав молитися та читати Біблію. Більше розвинувся в Бозі».

Рувим, Василь, Волинська обл.: «Це був чудовий час. Не хочеться залишати навчання!».

Надя, Едуард, Брусилів: «Цікаве на-

вчання, нові друзі, чудові служіння. Нам дуже сподобалося в біблійній школі. Чудові уроки і прекрасні вчителі».

Ліля, Київ: «Мені дуже сподобалося все, особливо лекції і викладачі. Я обов'язково приїду ще!».

Пастор Коростенської церкви ХВЕ Ярослав Пуйда підкреслив: «Це історичний момент в Україні — жоден заклад ще не займався підлітками на такому рівні. Велика подяка вчителям та організаторам!».

Віталій Лисюк, директор КБК, по-яснив ціль такого неординарного заходу:

«Біблія навчає: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї». (Прип 22:6). Коли ми сьогодні складаємо в молоді зусилля, завтра ми отримаємо сильних людей, які стоятимуть твердо у вірі в Бога для збудування церкви. Ми намагаємося дати підліткам можливість усвідомити, що біблійні принципи життя — правильні і благословенні. А охопити навчанням дітей саме з віруючих сімей — справа досить актуальна. І я вірю, що через короткий час ми побачимо результат».

Буває часом, що все йде не так, як би мало йти, і питання «чому?» застигає в серці, а нерозуміння і біль намагаються оволодіти нами. Якщо Бог любить, чому сталося так? Чому все не так, як я очікував?

Коли все не так

У Біблії говориться: «Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав, і було слово Твоє мені радістю і втіхою серця мого, бо кликалось Ім'я Твоє надо мною, о Господи, Боже Саваоте! Не сидів я на зборі веселому та не радів, — через руку Твою я самотній сидів, бо Ти гнівом наповнив мене. Чому біль мій став вічний, а рана моя невилгойна, що не хоче загоїтись? Чи справді Ти станеш мені, як обманний потік, що води його висихають?» (Єр. 15:16-18).

Є момент, коли ми віримо в Божу любов, радіємо від того, що Бог спас і змінив нас. У нас появилася надія. Саме про це говорить пророк Єремія. Слово Боже стає частиною нас, ми наповнюємось радістю, читаючи Його. Але несподівано ми бачимо різкий перехід у 17-му вірші.

Як сталося, що чоловік, який знайшов Слово Боже, сидить самотнім? У нього не все гладко в житті, і чим далі, тим гірше. Невиліковна недуга — діагноз, який зміняти ніхто не може. Це стосується не лише фізичної недуги, а й духовних ран, які начебто затягнулись, але через якийсь час знову починають гноїтися. І це повторюється знову й знову. Ми бачимо дефекти свого характеру, проблеми минулого — здається, нічого не змінюється.

Роздратування, втома і гнів

Зупинімося на трьох історіях з Біблії. Перша написана в Книзі пророка Йони, який не хотів проповідувати в Ніневії і відмовився виконувати Слово Боже. Бажаючи сховатися від Бога, він втік, побував в бурі і череві кита. У підсумку він, все-таки, пішов виконувати Боже доручення, очікуючи, що Бог осудить грішну Ніневію. Але місто змірилося перед Богом, і Господь простив людям, через що Йона дуже засмутився і просив собі смерті. Він все планував по-іншому, йому здавалося, що все мало бути не так.

Друга історія розповідає про пророка Іллію (1 Цар.). За його словом три з половиною роки в країні не було дощу, потім Бог послав дощ. За молитвою пророка з неба зійшов вогонь перед усім народом. Ілля винищив 300 пророків Ваала, сила Бога була на ньому. Після цих знаменних подій дружина царя Єзавель почала погрожувати йому розправою. Ілля втік у пустиню, сів під ялівцем і почав благати в Бога смерті. Щось в його житті пішло не так.

Іноді нам здається, що ми сильні, і якщо Бог щось почне робити через нас, все обов'язково буде не так, як треба. Але так буває не завжди. Іноді ми думаємо: «Бог почує мою молитву, все обов'язково зміниться». Але стає тільки гірше, і приходить розчарування. І нарешті третя історія. «І сталося,

КОЛИ ВСЕ НЕ ТАК

коли дні вознесіння Його наближались, Він постановив піти в Єрусалим. І Він посланців вислав перед Собою. І пішли вони та й прибули до села самарянського, щоб ночівлю Йому приготувати. А ті не прийняли Його, бо йшов Він у напрямі Єрусалиму. Як побачили ж те учні Яків і Іван, то сказали: «Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба та винищив їх, як і Ілля був зробив. А Він обернувся до них, їм докорив та й сказав: «Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!». І пішли вони в інше село. І сталося, як дорогою йшли, сказав був до Нього один: «Я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов». Ісус же йому відказав: «Мають нори лисиці, а гнізда — небесні пташки, Син же Людський не має ніде й голови прихилити!» (Лк. 9:51-58).

Читаючи цю історію, розумієш, що навіть в Ісуса не все влаштовувалося. Іноді ми буваємо максималістами у своєму мисленні, нам здається, що коли ми помолимося про щось, то все обов'язково буде так, як треба нам. А виявляється, що і Христос не завжди мав місце для ночівлі.

Йона був роздратований, Ілля втомився і розчарувався, а учні були радикальними у проявах гніву. Це три основні поширені реакції на те, коли все виходить не так. Перше — роздратування. Друге — втома. Третє — неприборканий гнів, що затьмарює розум.

Прочитаймо 19-й вірш 15-го розділу Книги Єремії: «Тому Господь так відказав: «Якщо ти навернешся, то тебе приверну, і перед лицем Моїм станеш, а як збудеш дороге цінне з нічезного, будеш як уста Мої: до тебе самі вони звернуться, а не ти до них звернешся!».

Бог дає інструкцію, як реагувати, коли все не так. По-перше, Він говорить «навернись» — це означає повернись. Нам треба повернутися туди, де ми зазнали невдачі. Повернутися до першоджерела, до місця, де наша дорога скривилася, де все стало не так. Повернутися, щоб проаналізувати свою життєву дорогу.

Відкрий свої замки

У Приповістях написано: «Розлучений брат протиставиться більше за місто твердинне, а сварки, — немов засуви замку» (Прип. 18:19). Диявол хоче ожорсточити нас, тому що коли ми озлобимося проти Бога, то станемо неприступними, як місто твердинне. «Тому то, як каже Дух Святий: «Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань, за дня випробування на пустині, де Мене випробовували отці ваші, Мене випробовували і бачили працю Мою сорок років. Через це Я розгнівався був на той рід і сказав: Постійно вони блудять сердцем, вони не пізнали доріг Моїх» (Євр. 3:7-10).

Якщо сьогодні щось відбувається не так, як ми планували, це не привід озлобитися на Бога, а можливість повернутися й подивитися, де була допущена помилка.

А потім знайти причину і зробити висновок. Якщо щось не працює, не треба руйнувати все підрад, треба знайти корінь проблеми. Досліджуючи своє життя, ми повинні набути певного досвіду. Отже, ми повинні повертатися і досліджувати. Однак буде помилкою досліджувати якісь невдачі, все ще перебуваючи в проблемі. Необхідно подивитися на ситуацію збоку.

В пророка Ісаї говориться: «Тож поклич народ, що не знаєш його, і той люд, що не знає тебе, і вони поспішать до тебе, ради Господа, Бога твого, і ради Святого Ізраїлевого, що прославив тебе. Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько! Хай безбожний покине дорогу свою, а крутії — свої задуми, і хай до Господа звернеться, — Його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато! Бо ваші думки — не Мої це думки, а дороги Мої — то не ваші дороги, говорить Господь. Бо наскільки небо вище за землю, настільки вищі дороги Мої за ваші дороги, а думки Мої — за ваші думки» (Іс. 55:5-9).

Шукаймо Господа, не віддаляймося від Нього. Образа, втома, озлоблення можуть зруйнувати наше життя. Треба шукати Його, коли Він близько. Іноді ми кажемо, що шукаємо Бога, але часто шукаємо не Його, а сповнення своїх бажань. Ми шукаємо, щоб Бог зрозумів нас, погодився з нами, а на щось в нас не звернув уваги.

Пізнай Божі дороги

Біблія говорить: шукайте Господа. Шукайте Бога — означає прийняти Його на Його умовах, погодитися з Його Словом: «Через це Я розгнівався був на той рід і сказав: Постійно вони блудять сердцем, вони не пізнали доріг Моїх» (Євр. 3:10). Євреї бачили лише пустиню, а Бог бачив землю обітовану. Ми бачимо короточасну перспективу — Бог бачить далі. Нам потрібно пізнати Божі дороги, щоб одного разу побачити благо у своєму житті.

У пророка Єремії написано: «Цих пророків Я не послав, — вони побігли самі, Я їм не говорив, — та вони пророкують. А якби в Моїй раді таємні стояли вони, то вони об'являли б народові Моєму слова Мої і їх відвертали б від їхньої злої дороги та від зла їхніх учинків» (Єр. 23:21-22). Бог не спокушає людину і не розповідає їй казки. Усе, що нам потрібно, — це знати Бога і жити Його Словом. Бог не догоджає людині, тому щось у нашому житті іде не так, як ми хочемо. Він по-справжньому любить нас і бажає добра. Він не хоче, щоб ми жили у своєму мареві, натхненні порожніми словами. Бог йде до тих, хто готовий змінити своє життя.

«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, — говорить Господь, — думки спокою, а не зла, щоб дати вам budúчість та надію. І ви кликатимете до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас. І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єр. 29:11-13). Бог чекає нашого повернення.

ТЯГАР ОСВІТИ

«Цікаво, алкоголізм і наркозалежність — це професія, а чи бути вчителем і лікарем — вада?» — тоді скептично подумала я. Та, все-таки, ці слова запам'яталися мені тому, що пробудили в серці не дуже приємні для мене переживання.

З дитинства суспільство й освічені батьки формували у моїй свідомості переконання: щоб чогось досягнути в житті і бути щасливим, потрібно успішно закінчити школу, отримати вищу освіту, здобути хорошу професію і знайти роботу, яка б приносила задоволення і добрі прибутки. Усе, здавалося, йшло за наміченим планом. Успішне закінчення школи, вступ до інституту... І раптом Господь вносить Свої корективи. Несподівано для всіх я зустрілася з живим Богом, про що ще ні разу не пошкодувала і не шкодуватиму ніколи. А мої батьки тоді запанікували: «Куди ти пішла? Ця церква для невігласів. Там немає освічених людей. Туди тільки алкоголіки й наркомани йдуть! Хіба ти грішна, для чого тобі це?». Тоді я довго пояснювала, що Христос помер за всіх, що ті люди, які ходять у мою церкву, не невігласи, а просто не мали змоги отримати освіту в радянські часи, що вони мудрі й талановиті люди.

Та, як не дивно, деякі брати і сестри, яких я так відстоювала, моє навернення сприйняли також як щось неймовірне. Через деякий час одна сестра зізналася мені: «Я знала тебе як виховану дівчину з хорошою сім'єю, але не вірила, що ти залишишся в церкві». А деякі пішли ще далі, кажучи: «Для чого тобі це навчання. От отримаєш освіту — і відійдеш від Бога!». І чомусь поступово у моїй свідомості почав формуватися своєрідний комплекс вини за те, що я здобуваю освіту. Звичайно, почате я мусила закінчити, хоча б заради батьків, але не відчувала насолоди від навчання.

Тоді думала, що це тільки я відчуваю таку незручність, бо хоча своїм друзям я іноді здаюся сильною й самовпевненою, насправді, все-таки, більш схильна до конформізму (чіткого підпорядкування нормам, звичкам, поглядам, які панують у певній групі). Та, як з'ясувалося, не я одна така. Згодом мені почали траплятися люди, котрі мали хорошу освіту, але у проповідях вживали такі слова, як «собрание», «наставленіє» і т. ін. тільки тому, що так говорили авторитетні для них проповідники. Зустрічалися й такі, які, маючи певні акторські здібності, декламували чи співали «без емоцій», як вони це називали, бо передавати почуття автора вірша чи пісні мімікою та жестами, виявляється, гріх. Нещодавно знайомий розповів мені про одного юнака, який нині навчається на четвертому курсі університету. Він досить хороший студент, але успіхи не тішать його. Він вважає своє навчання тягарем і готовий покинути його заради місіонерської праці. І чомусь, як не дивно, ні я, ні цей юнак, ні безліч інших освічених людей, у мить свого, якщо можна так назвати, «засліплення» не можуть збагнути того, що стати місіонером для простих людей може кожен, кого покличе Господь, але освічені, інтелегентні люди, котрі також потребують спасіння, краще сприймуть проповідь Євангелія, все-таки, з уст людини, яка здобула таку ж освіту, яку мають вони.

Куди ж сягає коріннями хибна думка про те, що освіта християнину не потрібна? Зрозуміло, з освіченими людьми буває іноді важко, тому що вони, передусім, мислячі люди і часто піддають сумніву певні церковні поняття чи слова проповідників. І для того, щоб захистити себе від цього, проповідники мають кілька «заповітних» текстів з Писання.

«Знання ж надамає! Коли хто думає, що ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знати повинно» (1 Кор. 8:1-2) — це перший козир, яким користуються для того, щоб вгамувати надмірну допитливість освічених християн. Та, як на мене, тут йдеться не про освіченість, а про знання тих чи інших правил і постанов, що викликає певні суперечки між людьми. Гордість же, про яку тут говориться, притаманна усім, оскільки кожен з нас має певні знання, переконання і готовий будь-що відстоювати їх. Кожен з нас в певний момент чи то боровся з цією рисою, чи дозволив їй панувати над собою. А те, що людина має певний обсяг знань і власну думку щодо того чи іншого питання, яку вона може викласти і обґрунтувати, не означає, що вона горда.

«Знання скасується» (1 Кор. 13:8-10), — не раз можемо чути такий закид. Але ці слова буквально виврані з контексту, який свідчить, що ми нині знаємо й про рокуємо «частинно», тобто не повною мірою. Коли настане досконале, матимемо повне відкриття і повне знання.

Ще одним аргументом є слова: «Велика наука доводить тебе до нерозуму!» (Дії 26:24). Ці слова мені доводилося чути на свою адресу. Та коли, прийшовши додому, я знайшла відповідний уривок з Писання, то була вражена тим, наскільки неправильно ми часто використовуємо Слово Боже, вивираючи уривки з контексту. Мав таки рацію той, хто сказав, що на основі Писання, якщо неправильно тлумачити його, можна довести, що Бога немає. Як з'ясувалося, ці слова були звернені свого часу до апостола Павла, і сказав їх ніхто інший, як римлянин-язичник Фест. І така реакція була природною, бо Павло свідчив про Христа, а «слово про хреста для невірних — то глупота» (1 Кор. 1:18). І не велика наука доводить нас до нерозуму, а небажання покоритися Божій мудрості.

І зрештою останній козир, який є найсильнішим: «Дивіться ж бо, браття, на ваших покликаних, що небагато хто мудрі за тілом... Бог вибрав немудре світу!» (1 Кор. 1:26-27). Напевно, саме ці слова, витлумачені неправильно, формували в мені вище згаданий комплекс вини. Насправді ж тут йдеться не про те, що освічені чи знатні люди не можуть прийти до Бога, а про те, що якою б мудрою, сильною і значною не була людина, своєю мудрістю вона не може осягнути того, що від Духа Божого. І якщо людина, навіть найосвіченіша і найсильніша, прийшла до Бога, до пізнання істини (а це, повірте, можливо, якщо вона дуже прагне цього), вона відчуває себе немічною, немудрою і слабкою перед Божою мудрістю та величчю. Павло зовсім не вважав людські знання вадою. Сам він був освіченим (це визнавала навіть римська влада, зокрема в особі Феста) і добре знав, скільки треба працювати людині над собою і Богові над нею, щоб вона могла впокоритися перед Господом, довіритися Йому і хвалитися тільки Ним. Чесно кажучи, іноді трохи заздрю людям, котрі просто приймають ту чи іншу істину, не шукають причинно-наслідкових зв'язків, не будують логічного ланцюга, не вимагають доказів. Я ж іноді, як кажуть, мушу «розкласти все по полках», щоб зрештою дійти до розуміння того, що в житті є певні моменти, яких розумом не збагнеш, їх треба прийняти просто вірою.

А як же щодо освіти? Вона, безумовно, потрібна християнам, особливо з огляду на стрімкий розвиток сучасного суспільства. І, повірте, незважаючи на «безумство проповіді», світ готовий буде вислухати нас, як вислухав і Павла, якщо вважатиме, що до «нерозуму» нас довела «велика наука». І чи не каже хтось із них: «Ти мало що не намовляєш мене, щоб я став християнином!». А «вмовити» освічену людину найкраще може християнин такого ж рівня, як і його співрозмовник. І чи не одним із аргументів, який підштовхне його до спасіння, стане думка: «Якщо такий освічений чоловік вірить в Бога і так розумно це доводить, значить, у цьому щось є!».

Ольга Міцєвська.

«ГОСПОДЬ НАМ ЗУСТРІЧ ДАРУВАВ...»

20 січня відбулося звітне засідання комітету жіночого відділу Церкви ХВС України. Проходило воно в Ірпіні у домі Маргарити Федорчук. Три місяці тому Бог покликав чоловіка сестри Рити у Свої чудові оселі, але його дім і надалі відчинений для дітей Божих. За словами сестри Рити, для неї велика честь – служити Богові всім, чим може, у тому числі і домівною. І вона справді служила. Нехай Господь віддасть їй Своїми небесними благословеннями, хай потішить її душу у ці дні, коли сердечні рани ще такі болючі. А ще хай благословить сестер, які допомагали їй у цьому служінні.

У вступному слові відповідальна за жіноче служіння в Україні Віра Деркач наголосила, що ми живемо в особливий час – час, коли треба завершувати працю для Господа, бо ниви вже поповнили і ось-ось почнуться жива. І хто, як не ми, дасть поживу спрагненим і голодним, яких навколо так багато. Саме до нас звернені сьогодні слова Ісуса Христа: «Нагодуйте їх ви...» (Мт. 14:16).

«Чим можемо ми нагодувати тих, хто до нас приходить? Потрібно оновлювати Господньою силою, щоб служити людям. А те, що ми дамо людям, не зменшиться, бо воно Боже. Чим більше ми роздаємо, тим більше повертається до нас».

Потім була гаряча молитва подяки Богові за те, що Він ніколи не покидає, аби лиш ми були готові йти і роздавати Його поживу, перебуваючи в центрі Його волі, на тих місцях, на які Він нас поставив. А Господь заохотив сестер пророчим словом: «Грійтеся і харчуйтеся біля Мого вогню і завжди матимете поживу».

Далі відповідальні за роботу з певних напрямків служіння звітували про свою діяльність за останнє півріччя минулого року. Були прийняті рішення провести в березні на базі Київського біблійного інституту навчальні семінари для відпові-

дальних за молитовне і соціальне служіння; створені оргкомітети для підготовки до Всеукраїнської жіночої конференції, яка запланована на 28 червня – 1 липня цього року, а також для підготовки спеціальної програми служіння сестрам на щорічній молодіжній конференції в Малині.

Наступного дня, 21 січня, у приміщенні КБІ пройшла звітна конференція відділу жіночого служіння. У вступному слові Віра Деркач продовжила попередню тему про

поживу Господню, нагадавши біблійну історію про чудо нагодування людей п'ятьма хлібами і двома рибками. Учні не розуміли, чого хотів від них Ісус. Як вони можуть нагодувати таку безліч? Хто вони такі, врешті-решт.

Чи й нам не доводилося чути на свою адресу: «А хто ти така?..» або й самій собі говорити такі слова. Але коли Бог хоче щось робити, Він вживає нас дивним чином, і ми бачимо Божі чудеса. Тому й до

на 25-му вірші 31-го розділу Приповістей Соломона: «Сила і порядність – одяг її, і весело дивиться вона у майбутнє».

Мова йде про духовну одіж благочестивої жінки. Але насамперед Микола Петрович нагадав, що першим модельєром і кравцем був Сам Бог. Одяг – це не просто захист від холоду. Це ілюстрація певної прихильності і любові (згадаймо Якова, який пошив для свого улюбленця Йосипа особливе вбрання). Роздертий одяг – ознака печалі (як це було у Йоава). Одяг жінки із 31-го розділу Приповістей – вісон і кармазин. А весь дім її одягнений подвійно. Але це в фізичному вимірі. А в духовному її одяг – сила і порядність. І виявляється, від духовного одягу залежить її доля – «весело дивиться вона у майбутнє». Духовний одяг визначає перспективу на майбутнє.

Одна зі складових цієї одягу – порядність. Тобто те, що не дозволяє поводитися негідно, неправильно. А в чому ж полягає її сила? Відповідей можна дати багато, але в підсумку вони зводяться до однієї: сила жінки – в покорі Богові. Згадаймо молитву Марії: «...зглянувся Він на покору Своєї раби...» Або ще такі її слова: «Нехай буде мені згідно зі словом Твоїм...»

Отож покора і порядність – це той симбіоз, який дає право і підставу весело дивитися в майбутнє. Мати це право Микола Петрович побажав усім присутнім.

Після звіту відповідальних за жіночі служіння в областях були обговорені плани на рік, що почався, визначена стратегія структурної перебудови жіночого служіння в Україні.

З коротким, але дуже проникливим і сильним словом до сестер звернулася гостя з Америки Лариса Бубала. Вона розповіла, що протягом двох днів перебування на сестринських спільностях в її голові безперервно звучать рядки з відомої християнської пісні «Господь нам зустріч дарував...»

«І справді, це Господь подарував нам зустріч, ми повинні розуміти, що випадковостей у житті не буває і кожна така зустріч впливає на нашу долю, несе зміни у житті і служінні».

Сестра Лариса зачитала вірш із Книги пророка Єремії: «Оливка зелена, гарна плодом хорошим», – так кликнув Господь твоє ім'я (Єр. 11:16). Оливка – це символ довголіття і плодючого життя. З оливок робили елей, і всі ми покликані бути елеем Божого помазання, пам'ятаючи, що він має властивість випаровуватися, тож постійно треба дбати про його запаси. З оливок робили також олію, яка слугувала пальним для світильника. І цей світильник повинен був горіти вдень і вночі.

«Будьмо такими оливками! Нехай вогонь Духа Святого горить у нас завжди, – закликала сестра Лариса. – Матір Тереза говорила: «Де велика любов, там відбуваються великі чудеса». Люди часто просять: «Боже, зроби для мене те і те». Але так мало людей кажуть: «Боже, що я можу зробити для Тебе?». Він на Голгофі зробив для нас усе. Що робимо для Нього ми?».

І знову була молитва – щира і ревно, полита рясними сльозами. А потім загальне фото. Одна з присутніх сказала, що її чоловік жартома запитував, чи можуть сестри хоч на одній фотографії виглядати не заплаканими. Мабуть, ні, тому що коли молишся, Божа присутність наповнює жіночу душу особливими емоціями і переживаннями, особливою любов'ю до Бога і до людей, яка і є головним стимулом і натхненником у служінні. Тож ми готові служити.

Людмила Бендус.

Дійшовши до Нового Заповіту, я зразу там, на тюремних нарах, поклався, поклав Ісуса Христа, і Він реально прийшов в моє життя. А як я можу віддячитися Ісусу? Що можу для Нього зробити? Особливих талантів у мене не було. Маєтків також. Але було велике бажання служити Богу. І я почув голос: «Зроблю тебе ловцем людей».

З того моменту Бог дав мені можливість проповідувати Євангелію. Спочатку там, у тюрмі. Коли я зрозумів, що Бог спас мене, дав вічне життя, що я не потраду в пекло а піду на небо, я побачив навколо тисячі людей, які йдуть до загибелі. Мені стало їх так шкода. Я думав, що можна зробити для цих людей. І Бог промовив: «Говори їм про Христа. Він спасає».

Коли я звільнився, то вернувся у своє місто – Крелевець Сумської області, знайшов місцеву церкву. Мені дозволили засвідчити там, і я розповів, як Бог спас мене.

У залі сиділа одна молода місіонерка. Їй стало мене дуже шкода, і вона молилася: «Господи, цей чоловік прожив таке страшне життя. Благослови його, дай сім'ю». І Бог відповів на її молитву. Через вісім місяців ми одружилися. У нас вже четверо дітей.

Я відчував сильну спрагу служити і ходив по своїх колишніх друзях, по притонах наркоманів, проповідував. А згодом ми прийшли через серйозне випробування.

Коли нашому першому синові, Владіку, минуло дев'ять місяців, його вразила якась хвороба. П'ять днів він нічого не їв і почав сохнути на очах. Ми з дружиною молилися, і Дух Святий дав мені таке слово: «Проклята людина, яка надію свою кладе на людину». Я сказав дружині: «Бог дав нам сина, і Він може цілоти його. Нам треба прийняти рішення: ми довіряємо дитину або людям, лікарям, або Богові». Я мав віру, але не міг своєю вірою штовхати і дружини. Вона повинна була сама прийняти рішення.

Вона подумала і сказала: «Довірмося Господу». Кілька разів на день в моєму душі звучали слова: «Проклята людина, що надію на людину кладе». Через п'ять днів я зібрав сумку і поїхав проповідувати. Коли повернувся – побачив, що мій синочок виглядає, як маленький скелетик, обтягнутий шкірою. Він не рухався, не говорив. На нього страшно було дивитися.

Ми поїхали з дитиною на молитву. Коли я тримав сина на руках, то зрозумів, що прийшла смерть. Тіло стало мертвим. Ми

І ПРИЙДЕ ПЕРЕМОГА

з братами покляли його на диван, стали на коліна і почали молитися. І задали про знамення, яке буде супроводжувати віруючих: «Кластимуть руки на хворих, і добре їм буде».

Ми покляли руки на тіло і почали молитися. Молилися годину, півтори, може, більше. Я приклав вухо до тіла і почув, що дитина дихає. І ми поїхали додому.

Дитина й далі лежала нерухомо, не їла. Наступного дня дружина мала їхати в одне село, де займалася з дітьми в недільній школі. Я сказав, аби вона їхала, а я залишусь вдома з дитиною.

Вона поїхала, я знову почав молитися. І раптом дитина відкрила очка і сказала: «Тату, моні». Я швидко кинувся на кухню, приготував пляшечку кашки і дав дитині. Вона поїла і заснула. А я далі молився. Через дві години історія повторилася. Дитина знову попросила їсти. І знову потім заснула.

Подзвонила дружина, щоб довідатися, як син. «Та все нормально, – кажу. – Випив дві пляшечки кашки і спить». Дружина налякалася: «Та ж він п'ять днів нічого не їв, а тут дві пляшечки за такий короткий час. Це ж небезпечно!». Видно, Бог на той час відключив мій розум, щоб я не думав, що це небезпечно. А для Бога немає нічого неможливого.

Дитина почала усміхатися, через місяць повністю відновилася, а сьогодні Владіку вже сім років. Він особисто поклався перед Господом, і Бог хрестив його Духом Святим з ознакою говоріння на інших мовах.

Я й далі дуже хотів проповідувати і уяві бачив натовпи людей, яким треба сказати, що вони йдуть в пекло, але Ісус Христос їх любить і хоче спасти. Але виявилось, що в мене є страх, сум'яття, мучать думки, що не час ніяк говорити, це соромно.

Якось я познайомився з одним сліпим євангелістом – мав зустріти його на вокзалі. Він запитав, чи є на вокзалі люди. «Так, є». – «То заведи мене туди і відійди».

А сам став посеред вокзалу, дістав з сумки Євангелія і почав говорити: «Жителі України! Я хочу подарувати вам Слово Боже, яке говорить про спасіння для вашої душі». Люди почали підходити, брати Нові

Заповіти. І в цей момент Бог почав мене викривати. Я вибіг на вулицю, моє серце просто розривалося. Цей чоловік сліпий, і не боїться, немінний, і проповідує. Коли я жив у злі, співав по базарах блатні пісні, не знав Бога і ненавидів людей – я не боявся. А сьогодні хочу оправдати свою бездіяльність тим, що мені соромно. Я стояв перед всесильним Богом і розумів, що перед Ним не можу оправдатися нічим. Мені хотілося кудись заритися, сховатися від Його величч. Але від Бога не сховаєшся. І там, на вокзалі, відбулося моє повне посвячення. Я сказав Богові: «З цього моменту я піду всюди, куди Ти мене посилаєш, і робитиму все, що Ти скажеш мені робити».

Я взяв цілу сумку Євангелій і почав проповідувати в електричці. Потім зробив переносний плакат, виписав на ньому всі гріхи, зазначив, що вони ведуть в пекло, а дозволив маю. Відкрив 16-й розділ Євангелія від Марка і прочитав: «Ідіть по цілому світу і кожному створінню Євангелію проповідуйте». Він здивувався, почав казати, що це не такий дозвіл. «Та який не такий? Сам Бог його дав».

Але він оготався, почав говорити, що я стою на його землі. «А де не ваша?».

– «Всюди моя». І пішов.

А я згадав, що в Біблії написано: «Господня земля і все, що наповняє її», догнав його і кажу: «Ви такий солідний чоловік, а мене обманули. Ви сказали, що це ваша земля. А вона Божа. Тому я, як Його син, маю право стояти на цій землі». Він почав мене лякати законами, а я на те – що все одно буду проповідувати.

Словом, викликали міліцію... Увечері я вдома молився і запитував Бога, чого так сталося. І чую голос: «Зроби плакат, одягни його на себе і йди проповідуй». Бог почав мені диктувати, що написати:

«Увага: Бог буде судити тебе за твої гріхи. Покайся і увірй в Господа Ісуса Христа, і ти спасешся».

Я так і зробив. Місяць молився, бо боявся виходити з плакатом. А потім пішов. Зайшов в електричку – там сиділо десь з 80 людей. Хтось п'яний, хтось злий... Я ще раз подумки помолвився і пішов. І Дух Святий взяв мої уста, ноги, руки в Свій уділ. Він дав мені, що говорити і куди йти.

Написано, що хто хвалиться, хай Господом хвалиться. І я хвалюся могутністю і силою нашого Господа. Він благословив мене, я почав їздити в сусідні міста, і Бог все поширював це служіння.

Шість років я їздив сам. Браття говорили, що це, мовляв, не зовсім по Писанню, бо Ісус по двоє посилав. «То поїхали зі мною, будеш другим», – сказав я одному. Але він чомусь не захотів.

Шість років я молився. Хочу наголосити, що молитва має бути на першому місці. Перш ніж ми хочемо щось зробити для Бога, ми маємо молитися. Ісус Христос молився цілу ніч, перш ніж вибрав учнів. Отож я молився. Об'їхав сам всю Україну, десь біля сотні міст. Через шість років Бог почав піднімати братів і сестер з різних областей. Сьогодні нас вже більше десяти чоловік. Ми спілкуємося по телефону, молимося і по-стимо одні за одних. А Дух Святий скеровує, куди нам їхати і де проповідувати.

Наші слова не мають значення. Але Слово Боже має велику силу. Якось на одному базарі підходить до мене жіночка і ридає. Каже, що Бог не простить їй гріхи. А я кажу, що простить, тому що кров Ісуса змиває всякий гріх. «Та ти не знаєш, що я натворила». А я вже знаю – Дух Святий відкрив це мені. Вона зробила 10 абортів. «Бог і вбивцям прощає», – кажу їй. Вона покаялася. А там друга підходить, плаче, і третя. Бог відкриває, що вони теж робили аборт. І вони теж покаялися. Слово Боже звершує свою роботу в серці людини.

Я бачив, як хлопці з пивом в руках підходять до плаката, починають читати, що Бог буде судити їх, і падають на землю в сльозах. Бог робить свою роботу в серці людини. Він всемогутній, і Його Сила і чуда сьогодні не закінчилися. Нині часто можна почути, що Бог не діє, мало чудес. Але написано, що перед знаменнями і чудесами треба йти і проповідувати. Коли ми будемо це робити, тоді Бог Своєю рукою буде звершати чудеса і давати знамення.

Якось ми поїхали з одним братом в село проповідувати. Ходимо по хатах, говоримо

слово, і раптом я чую: «Іди проповідуй тракторній бригаді». А там з 20 чоловіків, злих і захмелілих. Трактори не заводяться, все розвалено, поламано. Ті чоловіки з молотками бігають...

Не піду, Господи, вони ж мене поб'ють. Але Бог вдруге каже йти. Я послухався, підхожу, вітаюся і кажу: «Маю для вас добру новину: вас любить Бог». – «Та неправда, Бог нас взагалі не любить». – «А чого ви так думаєте?». – «Бо по всіх селах пройшли дощі, а в нашому нема. Картопля засихає». – «А ви до Бога зверталися?». – «Зверталися. Привозили попа з сусіднього села, три рази він з іконою ходив навколо села – не спрацювало».

А я тоді кажу: «Якщо ви зараз згодитеся помолитися зі мною до Всевишнього Бога, Творця неба і землі, Який посилав дощ, то буде дощ».

Дехто посміявся, мовляв, що ви його слухаєте – байки якісь розкажує. А найбільший їхній авторитет сказав: «Хлопці, попробуємо. Картопля засихає». Молилися вони не вміли, то я сказав, аби повторювали за мною. Коротко помолитися, подарував їм Євангелія, сіли ми з братом на велосипеди і поїхали.

Віхали за село, бачимо – суне чорна хмара. Ми вирішили зупинитися на автобусній зупинці. І як линула злива – я аж підскакував на тій зупинці.

Минув рік. Браття поїхали в те село проповідувати. Підходить якийсь чоловік до них і каже: «А ми знаємо вас. Тут один торік приїжджав. Як помолвився – дощ пішов на село. А цього року дощі заливають. Ви йому скажіть, хай приїде і помолиться».

Таких ситуацій в мене було дуже багато. Двічі сатана хотів мене вбити. Але Бог мене беріг. Тому що Ім'я Ісуса Христа має великий авторитет і силу. Коли ми прикликаємо його, коли ми прагнемо виконувати Божу волю, Бог завжди буде допомагати і сприяти нам, захищати нас.

Коли Давид вийшов проти Голіафа, тендітний недосвідчений юнак проти велетня-воїна, який сунув на нього, як танк, то сказав: «Ти йдеш на мене з мечем і списом, а я йду на тебе в Ім'я Господа нашого Саваота». Але перед цим Давид щось зробив. Він взяв із потічка п'ять камінців. П'ять камінців – це прообраз Слова Божого. Коли в наше життя приходить якась ситуація, коли появляється Голіаф, і ти вже думаєш, що розв'язати це неможливо, що це кінець, – візьми Слово Боже. І приїде перемога.

Олександр Курченко.

Коли людина вирішує йти за Господом, вона бажає жити згідно з євангельськими заповідями і власною совістю. Що ж таке совість в біблійному розумінні, і що робить нас глухими до голосу совісті?

ПРО СУМЛІННЯ

Апостол Петро пише, що при водно-му хрещенні ми даємо «обітницю Богові доброго сумління» (1 Петр. 3:21). Але пообіцяти ми можемо що завгодно і кому завгодно, а ось як виконати обіцяне?

Цікаво, що грецьке слово, яке перекладається нашою мовою як «обіцянка», має ще одне значення — «прохання». І тоді все стає на свої місця. Приймаючи хрещення, ми і обіцяємо, і просимо про добре сумління. Обіцяємо Господу, що будемо прагнути жити за совістю. При цьому усвідомлюючи, що без Бога ми «не можемо робити нічого», і просимо, щоб Він подарував нам силу жити святым життям.

Добре сумління — неодмінна умова повноцінного духовного життя християнина. Апостол Павло говорить про дві основоположні речі, без яких християнин не може духовно зростати, — віру і сумління (1 Тим. 1:19). Отже, що робить нас нечутливими і байдужими до голосу власного сумління? Що «спалює» нашу совість?

Передусім, це пристрасть до обговорення і пошуку бруд у іншій людині. Сподвижник християнства VI століття Дорофей говорив: «Думкою обманює той, хто приймає за істину свої припущення, тобто безпідставні підозри на ближнього: такий коли бачить, що хто-небудь бесідує з братом своїм, робить свої здогадки і говорить: він про мене бесідує. Якщо припиняють бесіду, він знову припускає, що припинили її через нього. Якщо хто скаже слово, то він підозрює, що воно сказано, щоб його образити. Взагалі, у кожному ділі він постійно помічає щось за ближнім, кажучи: він заради мене це зробив, він заради мене це сказав, він це зробив для того-то й того-то».

Зіткнувшись з такою проблемою в середовищі християн, апостол Павло написав наступні слова: «Для чистих все чисте, а для занечислених та для невірних не чисте ніщо, але занечислилися і розум їхній, і сумління» (Тит. 1:15). Тобто лукаві підозри і постійні вказівки на помилки оточуючих повинні насторожити нас. Якщо це має місце в нашому житті — отже, сумління наше захворіло.

Але якщо ми будемо прагнути бачити в іншій людині образ Божий, а не демонську фізіономію, тоді в нас менше буде боліти голова від підозр і недовіри, а отже, і сумління збережеться в чистоті.

Друге, що заважає нам зберігати сумління незанечисленим, — це заздрість. У старозаповітному апокрифі є такі слова: «Заздрістю диявола увійшла в світ смерть, і відчують її ті, хто належний до діла його» (Премудрості Соломона 2:24). Із власного досвіду ми знаємо, як заздрість позбавляє нас спокою і радості, як вона отруєє стосунки з близькими людьми, як робить нас нечутливими до голосу совісті.

Напевне, тому апостол Яків називає заздрість гіркою і сварливою (Як. 3:14). І справді, сварка — це наслідок заздрості. А сварка, у свою чергу, відбирає в нас дорогоцінні хвилини і години нашого життя. Ми вже не можемо нічого робити від душі, ми постійно нарікаємо на нелегку долю, яка випала нам. Щоденно обговорюємо сусіда чи колегу по роботі за його таланти, успіхи і досягнення.

І, як наслідок цього, на зміну заздрості і сварливості, приходить неприязнь, що переростає у відверту ненависть. А з ненавистю справитися ми вже не можемо, ми її можемо лише вилити на більш успішного, ніж ми самі...

Третя причина полягає в неправильному ставленні християнина до самого себе. Коли ми перестаємо звертати увагу на совість і поводимося всупереч її голосу, ми починаємо відчувати себе щодо Господа рабами або наймитами. Ми відчуваємо якусь важкість і вину. Потім, за приказкою «ранок вечора мудріший», стараємося не думати про свій вчинок, замовчуємо в собі гріх. Потім звикаємо до цього, і те, від чого вчора ми б жажнулися, сьогодні стає для нас розумним, логічним і навіть правильним. Більше того, ми намагаємось згладити провину перед Богом чимось більшим і добрішим.

Але цим ми лише прискорюємо своє сповзання до релігії діл, до законництва. А законництво — це зовсім інша, не біблійна система цінностей. Справжнє християнство — це світогляд, у котрому «кров Христа... очистить наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому!» (Євр. 9:14). Богові важливе, передусім, наше ставлення до Нього і до інших людей. Тому нам, за словом апостола, і треба підкорятися Господу «не тільки ради страху кари, але й ради сумління» (Рим. 13:5). Йому потрібне наше серце (Прип. 23:26), а не те, що ми готові принести Господу, щоб домовитися з Ним про спасіння.

Страшне інше: таке ігнорування сумління призводить до звикання до гріха. Але навіть коли ми впали, коли остаточно втратили совість, ми можемо бути впевнені, що все одно в отчому домі нас з любов'ю очікує Господь. Найголовніше — не власти у відчай, не думати, що наш гріх надто великий, а ми вже не гідні прощення. Немає такого гріха, котрого не простив би наш люблячий Господь. Тільки б не закритися від Нього, тільки б не побоятися звернутися до Нього по допомогу — за прикладом блудного сина з євангельської притчі.

Четверта причина черствості нашої сумління — це коли ти проголошуєш свою віру в Бога й водночас із неприязню ставишся до людей. Сумління наше чисте тоді, коли ми чесні і перед Богом, і перед ближнім (Євр. 13:18). Не може бути подвійних стандартів: Богові — все, ближньому — нічого.

В апостольських посланнях ми неодноразово зустрічаємось із закликом до золотості середини у ставленні до Бога і до людей. Коли апостол Павло свідчив про Христа Спасителя перед намісником Феліксом, то сказав: «І я пильно дбаю про те, щоб завжди мати сумління невинне, щодо Бога й людей» (Дії 24:16). Про це ж Павло писав і до коринтян: «Отже, відаючи страх Господній, ми людей переконуємо, а Богові явні, але маю надію, що й у ваших сумліннях ми явні» (2 Кор. 5:11). Віра в Бога з одночасною активною довірою до людини не тільки свідчить про духовну зрілість, але й дозволяє зберегти в чистоті наше сумління. У Новому Заповіті часті такі поняття, як «серце» і «сумління», є синонімічними.

Апостол Іван говорить про обітницю для тих, хто береже своє сумління в чистоті перед Богом і ближнім: «Діточки, — любимо не словом, ані язиком, але ділом та правдою! Із цього довідуємось, що ми з правди, і впокоруємо наші серця перед Ним, бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все! Улюблені, — коли не винуватить нас серце, то маємо відвагу до Бога, і чого тільки попросимо, одержимо від Нього, бо виконуємо Його заповіді та чинимо любе для Нього» (1 Ів. 3:18-22).

Ігор Малін.

УРОКИ В ДОМІ ГОНЧАРЯ

І в руках гончаря по-псулась посудина, яку він із глини робив. І він знову зробив з неї іншу посудину, як сподобалося гончареві зробити. І було мені слово Господнє, говорячи: «Чи не міг би зробити й Я вам, як гончар цей, о доме Ізраїлів, каже Господь. Ось як глина в руці гончаря, так в руці Моїй, доме Ізраїля, й ви!» (Єр.18:1-6).

Уявіть собі дім гончаря. Довкола черепки, шматки сирієї глини. Сидить гончар, руки по лікті брудні, ногою обертає кружало. Прихід Єремії, можливо, відволік його увагу і саме через це зіпсувався глечик.

Але для гончаря це невелика біда. Він привітався з пророком, зім'яв руками сирі глину і почав знову формувати посудину. І тут зазвучав Божий голос. Я хотів би, щоб він завжди звучав у наших серцях. Бог сказав Єремії: «Чи ж Я не можу ось так чинити з вами, як цей гончар чинить з глиною. Ви в моїх очах як глина».

Тож зайдімо в майстерню Великого Гончаря. Того, Який творить чудову землю, сонце — весь мікро- і макрокосм. Того, Який бере в руки шматок глини, ставить перед Собою Свій образ і Свою подоби і творить найдосконаліший шедевр, ім'я якому — людина. Бог спілкувався з людиною, поважав її, дав їй право вибору, дав волю і настільки зважав на Своє творіння, що шукав будь-якої можливості, щоб наблизитися до нього.

Тому якщо ми вирішили стати знаряддям в Божих руках і хочемо, щоб Він вживав нас, то час від часу Бог буде ставити нас на Своє кружало. Що це означає — бути на Божому кружі? Яким чином Бог починає формувати нас по-новому? Передусім це значить бути в Його руках. По-друге, якщо я перебуваю на Божому кружалі, то кожен мить змінююся. І останнє — це рух. Посудина може формуватися тільки там, де є рух.

Бути в Божих руках — це перша умова того, щоб Бог вживав нас. Усім відомий вислів: «О, тепер ти в моїх руках! Нікуди ти тепер від мене не дінешся». Тут ідеться про повне домінування однієї людини над іншою. І людина, яка потрапила під владу іншої, хоч-не-хоч змушена покоряється.

У церкві багато людей, які ставляться до Бога так, наче Він мусить їм прислужувати. У книзі Йоава сказано: «Безпечність... у того, хто нібито Бога провадить рукою своєю». Це не нормально, це зухвальство, це гордість. Бог противиться цьому. Природно бути в Божих руках. Нормально, коли Бог ставить нас на Свій гончарний круг і починає щось творити в нашому житті й нашому серці.

Одного разу Мойсей тримав у своїх руках палицю. Потім він простяг її над морем — воно розступилося. Що за чудо-палиця була в нього? Ні, суть тут не в жезлі, який був у Мойсеевих руках, а в тому, що Мойсей перебував у руках Божих.

Бере Єлисей плащ Іллі після того, як той вознісся на небо, підходить до Йордану, вдаряє по водах ріки — і вода розступається. Невже це чудо трапилося тому, що цього плаща на своїх плечах носив Ілля? Чи тому, що Єлисей узяв його у свої руки? Ні, тому, що обидва ці мужі були в руках Божих! Від плаща жодне море і жоден Йордан не розступляться. Вони розступляться там, де Бог бере людину у Свої руки.

Господь сказав Гедеону: «Ти виволоши свій народ від загарбників». І ось незліченне військо підійшло до території Ізраїлю. Військо ж Гедеона налічувало 32 тисячі. Але Бог каже: «Хто боїться, повертайтеся додому». І 22 тисячі людей повернулися. Господь, поглянувши на тих, хто залишився, говорить Гедеону: «Десять тисяч мені забагато. Веди їх до води і дивися, як хто

питиме». І було обрано лише 300 чоловік. А противників — незліченна кількість. Що ж їм велить Бог? «Візьміть побільше списів та мечів і нападайте на противника»? Ні! Він каже: «Візьміть в одну руку сурму, а в другу порожній глечик із смолоскіпом». Вони зробили так, як сказав Господь. Підійшовши до ворогів, вояки засурмили в сурми і розбили глечики перед своїми супротивниками, кажучи: «Меч за Господа та за Гедеона!». І вороже військо стало в паніці відступати.

Чому воїни Гедеона змогли перемогти? Не тому, що вони були хоробрі. Не тому, що правильно пили воду. А тому, що вони були в руках Господніх. Навіть якщо у твоїх руках глечик, а ти в Божих руках, Господь може дати тобі таку перемогу, про яку ти й не мріяв. Не осліяча щелепа в руках Самсона і не праця в руках Давида принесли їм перемогу, а Бог, в руках Якого перебували ці люди.

Богу подобається обирати слабких, немічних, які, можливо, як Мойсей, не можуть зв'язати два слова, але готові бути в Божих руках. Таким Він каже: «Йди! Ти виведеш народ. Я буду з тобою. Я буду тримати тебе у Своїх руках!». Ми до кінця навіть не уявляємо, наскільки ми сильні, красномовні, наділені духовними дарами, коли перебуваємо в Божих руках, які захищають, які підтримують, які вчасно спинають, а іноді й дають доброго ляпаса.

Разом з тим бути на Божому кружалі — означає змінюватися. Дуже часто ми, люди, не любимо змін, зміни змушують нас напружуватися. У Китаї навіть є таке прокляття: «Щоб ти жив у часи перемін». Ми звикли до стабільності, але стабільність не для справжнього християнства. Це ознаки Ладикійської церкви: «Я багатий, розбагатів і ні в чому не маю потреби». Є дім молитви, не орендований, а власний, є інші речі, які свідчать про матеріальний добробут. І щоб ніяких потрясінь. Ми навіть реагуємо на зміну погоди. То спека нам не подобається. Тільки-но пішов дощ, нам вже знову недобре. Ми не любимо змін в політиці. Ми не любимо змін в релігійному середовищі. Це порушує стабільність нашого поклоніння Богові. Усе так добре було: був Закон, були заповіді, робили обрізання, мили руки та чаші, а тут прийшов якийсь Павло і почав проголошувати: «Усе в усьому — Христос!». Це була радикальна зміна. А люди цього не люблять. Та якщо ми хочемо бути в зоні дотику Бога, у Божих руках на Його гончарному кружі, будьмо готові до змін. Без цього нічого не може відбутися в нашому місіонерстві, у нашому проповідництві, в наших церквах і в нашому особистому житті.

Бог сказав Авраму: «Залиши дім свого

батька, свою землю, місце, де минуло твоє дитинство, якщо ти хочеш бути батьком віри для багатьох народів. Якщо ти хочеш, щоб у твоєму насінні благословилися всі племена земні, мусять відбутися зміни». Бог не може вживати людину, яку неможливо зрушити з місця. Він не може здійснити Свій намір через того, хто не хоче змін.

Апостол Павло каже: «Коли ж Бог... уподобав виявити мною Сина Свого, щоб благовістити я Його між поганями, я не радився зараз із тілом та кров'ю» (Гал. 1:15-16). Дуже добре, коли ми радимось, це оберігає нас від помилок. Але коли стоїть питання служити Богові, проповіді Євангелія чи власним інтересам і потребам, тут має бути однозначна відповідь: «Все за сміття я вважав, щоб придбати Христа».

Для того, щоб на землі зруйнувати диявольську систему, відбулася реформа на небі — і на землю прийшов Ісус Христос. Він змінив Свій статус, Свій імідж. Будучи сйвом слави, Він прийняв образ раба. Він став на коліна і мив брудні, порепані ноги апостолів. Щоб впровадити зміни на землі, Він мусив залишити небо. Тож якщо ти хочеш, щоб тебе вживав Господь, будь готовим до змін.

Якщо світ навколо тебе не змінюється, якщо грішники не каються, то починай з найпростішого — змінюйся сам. Щонайменше зміни свій розпорядок дня, ставлення до свого часу, до читання Божого Слова. Ти це можеш і мусиш зробити. Інакше ти можеш залишитися на узбіччі. Бог просто візьме більш податливу глину, з якої буде робити те, що Він хоче.

І останній момент. Син Божий каже: «Не ви мене вибрали, а Я вибрав і поставив вас, щоб ви йшли і приносили плід». Ми маємо йти, маємо рухатися. Динаміка, рух — це основні характеристики життя апостола Павла. Він завжди кудись ішов, щось робив, іноді за покликом Духа Святого змінював напрямок свого руху, але не спинявся.

Якщо ти хочеш бути вжитий Богом, залишайся в зоні Його досяжності, будь готовим до змін і перебувай у русі. Бог, Той, Хто вчора, сьогодні і повіки Той Самий, сказав нам: «І буде проповідувана ця Євангелія Царства аж до краю землі». Це зробити маємо ми. Він не змінить Свого слова, це ми маємо змінюватися і рухатися, якщо хочемо бути в Його волі, в Його руках і на Його кружі. Ми маємо бути готовими до змін, навіть якщо це вогненні випробування, щоб стати тими, ким маємо бути в Божих руках. Цього чекає від нас Господь.

Микола Синюк.
Єпископ.

ЯК НАРОДЖУЮТЬСЯ ДУХОВНІ СКИТАЛЬЦІ

«**Б**орони мене, Господи, щоб зробити ту річ моєму панові, Господньому помазанцеві, щоб простягнути руку свою на нього, бо він — помазанець Господній!». І Давид стримав цими словами людей своїх, і не дав їм повстати на Саула (1 Сам. 24:7-8). Бог хотів побачити, чи піде Давид, подібно до Саула, на вбивство, щоб встановити і зміцнити своє царство, а чи ж він дозволить Богові зміцнити праведністю його престол на віки віків. «Не мститься самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь» (Рим. 12:19).

Справедливо, коли Бог мстить за Своїх рабів. Але несправедливо, коли Божі раби відплачують самі за себе. Саул був чоловіком, який робив так. Він переслідував Давида, чесну людину, протягом 14 років, вбив священників і їх сім'ї. І коли Давид стояв над сплячим Саулом, він піддавався важливому випробуванню. Воно повинно було показати, що є в серці Давида: колишнє благородство пастуха чи нещирість і підлість «другого» Саула. Чи залишиться він мужем, до впадоби Богові? Набагато легше взяти все у свої руки замість того, щоб очікувати, коли прийде праведність Бога.

Бог випробує Своїх слугів на послух. Він спеціально ставить нас в такі ситуації, коли здається, що норми релігії і суспільства виправдовують наші вчинки. Він дозволяє іншим, особливо тим, хто близький нам, заохочувати і закликати нас до самозахисту. Але це не Божа дорога. Це дорога світської мудрості, земна і тілесна дорога.

Багато людей запитують: «Чому Бог ставить людей під керівництво лідерів, які роблять серйозні помилки, а інколи й взагалі беззаконних?». Подивіться на дитини Самуїла (1 Сам. 2:5). Саме Бог поставив цього молодого чоловіка під керівництво священника Ілії і його двох беззаконних синів, Хофні та Фінхаса, також священників. Вони хитрістю і силою забирали собі приношення і чинили блудодійства з жінками, що збиралися біля входу в скінію зібрання.

Чи можете ви уявити, що ви підлеглі служителю, який веде такий спосіб життя? Служителю, котрий був би настільки нечутливим до Духа Святого, що не міг розпізнати жінку, яка молилася, і звинуватив її в тому, що вона п'яна! Чоловіку настільки тілесному, що він був жадливо товстим? Настільки байдужому, що він не зупиняв своїх синів, які чинили блудодійство прямо в церкві?

Більшість християн сьогодні почувалися б ображеними і шукали б іншу церкву, розповідаючи всім про беззаконний спосіб життя своїх колишніх пасторів і лідерів. Мені подобається те, що говорить про юного Самуїла, який жив серед такої розпусти: «А отрок Самуїл служив Господеві при Ілії...» (1 Сам. 3:1).

Розпуста досягла свого піку: «А Господне слово було рідке за тих днів, видіння не було часте» (1 Сам. 3:1). Здавалося, Бог був далеким від всього єврейського народу. Світильник Божий повинен був ось-ось загаснути в домі Господнім. Але чи ходив Самуїл шукати інше місце для поклоніння? Чи ходив він до старійшин, щоб розкрити перед ними беззаконня Ілії і його синів? Чи організовував він комітет, щоб змістити з пасторства Ілію і його синів? Ні, він служив Господу!

Діти не виправляють батьків. Це на батьках лежить відповідальність за те, щоб вчити і виправляти своїх дітей. Ми повинні мати справу з тими, кого Бог послав, щоб навчати нас. Це наша відповідальність, наш обов'язок. Тих же, хто перебуває на нашому рівні, ми повинні підбадьорювати і вмовляти, як братів. Якби більшість людей прийняли цю істину, наші церкви стали б зовсім іншими.

Церква — це не кафетерій

Часто люди покидають церкву, якщо вони помічають якийсь недолік у керівництва. Можливо, вони незадоволені тим, як пастор збирає пожертвування, або тим, як

витрачаються гроші. Або їм не подобається те, що проповідує пастор. Пастор недоступний або ж надто фамільярний. Замість того, щоб, зіткнувшись з труднощами, зберегти надію, вони втікають туди, де, як їм здається, немає ніяких конфліктів.

Але погодимось з тим, що лише Ісус — єдиний досконалий Пастир. Чому ж тоді ми відразу ж втікаємо від труднощів замість того, щоб зустрітися з ними лицем в лице і розібратися з ними?

За своє життя я був членом лише двох церков у різних штатах (протягом 14 років). У мене було більше двох (а фактично, дуже багато) можливостей образитися на своє керівництво (причому більшість із них виникали з моєї власної вини чи незрілості). У мене були шанси стати критичним і упередженим щодо свого керівництва. Але не вихід з церкви став вирішенням проблеми.

Одного разу, коли в мене були важкі обставини, Господь промовив до мене через вірш з Біблії: «Якщо ти коли-небудь будеш покидати церкву, то Я хочу, щоб ти робив це тільки так: «Бо з радістю вийдете ви і з миром проваджені будете...» (Іс. 55:12).

Більшість християн не так виходять із своїх церков. Вони думають, що церкви нічим не відрізняються від кафетеріїв, тому можна вибрати для себе будь-яку, яка їм припаде до смаку! Вони вважають, що мають повне право бути в церкві лише доти, поки в ній не виникнуть проблеми. Але це зовсім не те, чого вчить Біблія. Не ви вирішуєте, до якої церкви вам йти, Бог вирішує це! У Біблії не сказано: «Бог розмістив члени в тілі, як вони того хотіли». А в ній говориться: «Та нині Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як хотів» (1 Кор. 12:18).

Пам'ятайте, що коли ви перебуваєте в тому місці, де Бог хоче вас бачити, диявол спробує через конфлікти вигнати вас звідти. Якщо йому це вдається, він святкує перемогу. Якщо ви не зрушите з даного Богом місця навіть під час найгілших конфліктів, ви розладнаєте плани диявола.

Спокуса осудження

Я служив в одній церкві вже кілька років. Наш пастор був одним з найкращих проповідників в Америці. Коли я вперше почав відвідувати цю церкву, то сидів з роззявленим ротом, насолоджуючись силою біблійного вчення, що виходило з його уст. З часом я почав служити пастору і настільки зблизився з ним, що міг бачити всі його промахи і недоліки. Я почав сумніватися в правильності його рішень щодо служіння. Почав критикувати і осуджувати його, і образа почала мучити мене. Його проповіді більше не торкалися мого серця і не допомагали мені.

Друга подружня пара, з якою ми були друзями, також була серед штатних співпрацівників нашої церкви. Здавалося, вони помічали те саме, що і я. Бог вивів їх з церкви, і вони почали окреме служіння. Якось вони запросили нас в гості. Знаючи всі наші боріння і переживання, вони підбадьорювали нас, закликаючи діяти відповідно з Божим покликанням в нашому житті. Вони розповіли про всі промахи і помилки, які робили пастор, його дружина і керівництво церкви.

Здавалося, ця пара щиро турбувалася про наше благополуччя. Але обговорення тільки підігрівали наше незадоволення і образу, підливаючи олію в огонь. Недарма написано: «З браку дров огонь гасне, а без пліткаря мовкне сварка» (Прп. 26:20). Те, що вони говорили, було правдою, але це не було правильним в очах Божих.

Ми пішли зі своєї церкви і почали відвідувати церкву, якою керувало це подружжя. Це тривало кілька місяців. Ми думали, що нам вдалося втекти від проблем, але помітили, що внутрішні страждання не зникли. Ми не відчували радості в душі. Здавалося, все, що ми робили, ми робили з примусу, якось неприродно. Навіть наші взаємини з новим пастором і його дружиною стали напруженими.

Врешті-решт я зрозумів, що ми повинні повернутися до нашої колишньої церкви.

Зробивши це, ми відразу відчули, що тепер знову перебуваємо в волі Божій. Потім Бог сказав: «Джоне, Я ніколи не казав тобі йти з цієї церкви. Ти залишив її через свою образу!».

Коли ви не перебуваєте в волі Божій, ви не будете благословенням чи допомогою для жодної церкви. Коли ви перебуваєте поза волею Божою, то навіть найкращі відносини будуть натягнутими і напруженими. Якщо ми послухні Богу і шукаємо Його, а Він нічого нам не говорить, то знаєте, яка відповідь? Він говорить: «Будь там, де ти зараз. Нічого не змінюй».

Посаджені цвітуть

Біблія говорить: «... посаджені в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога» (Пс. 92:14). Зауважте, що цвітуть саме «посаджені» в домі Господнім. Що станеться з рослиною, якщо ви будете пересаджувати її кожні три тижні? Її коренева система почне хворіти, і вона не зможе нормально рости. Якщо ви будете продовжувати пересаджувати її, рослина загине від шоку!

Чимало людей переходять із церкви в церкву, з одного служіння в інше, щоб вдосконалити своє власне служіння. Якщо Бог ставить їх туди, де їх не визнають і не підбадьорюють, вони ображаються. Якщо вони не згодні з чим-небудь, то йдуть геть. Ідучи, вони звинувачують керівництво. Вони сліпі і не бачать недоліків у власному характері, не усвідомлюючи, що Бог хоче очистити і вдосконалити їх через той тиск, який вони відчують.

Як тільки ви покидаєте місце, вибране для вас Богом, ваша коренева система припиняє розвиватися. Наступного разу для вас буде ще легше втекти від неприємностей, тому що ви посилено намагалися не пустити своє коріння глибоко в землю. Врешті-решт, ви опиняєтесь в такому стані, що у вас взагалі немає сил перетерпіти тиск чи гоніння.

Ображені християни також знищують свою власну здатність приносити плід. У притчі про сіяча Ісус порівнює серце з ґрунтом. Як поля Каїна стали безплідними, так само й безплідний ґрунт ображеного серця, отруєний гіркотою. Ображені люди можуть, як і раніше, переживати у своєму житті чуда, пророцтва, силу проповіді і зіцнення. Але все це — дари Духа, а не плоди. Нас судитимуть за нашими плодами, а не за дарами. Дар дається, а плід треба доглядати і вирощувати.

Зауважте, Бог сказав, що Каїн внаслідок своїх дій стане вигнанцем і мандрівником. Сьогодні в наших церквах багато духовних втікачів, вигнанців і скитальців. Їхні дарування — спів, проповідання, пророцтва і так далі не приймають лідери їх попередніх церков, тому вони пішли звідти. Ці люди безцільно бродять, несучи в собі образи, шукають досконалу церкву, яка прийме їх дари і зіцлить рани. Вони вважають себе пораненими і переслідуваними. Вони думають, що є сучасними Єреміями. Є лише «вони і Бог», а всі інші шукають їх загибелі. Вони стають нездатними вчитися. У них появляється комплекс переслідування: «Усі мене переслідують». Вони втішаються тим, що вони — пророки Божі, на яких звалюються гоніння. На кожного вони дивляться з підозрою.

Бог створив нас не для того, щоб ми жили незалежно від інших, в повній ізоляції. Йому подобається, коли Його діти турбуються про інших та опікують один одного. Господь засмучений, коли ми гніваємося, сердимося і жаліємо самих себе, вважаючи інших винними в нашому нещасті. Він бажає, щоб ми були активними членами Його сім'ї. Щоб ми черпали наше життя від Нього. Людина, яка не хоче бути з іншими, шукає лише свого, а не того, що бажає Бог. Вона не прислуховується ні до чиїх порад, а стає відкритою до похвалі.

Розвиток характеру можливий тільки в умовах конфліктних ситуацій і припиняється, коли починається новий цикл образ.

Джон Бевір.

ПРАВИЛЬНА МЕТА

Психологи констатують, що телебачення справляє домінуючий вплив на людей: 80 відсотків всієї інформації проходить через ЗМІ. Світ став настільки мобільним, що новини поширюються по земній кулі з неймовірною швидкістю.

Бог знає всі наші діла

«І до Ангола Церкви в Лаодикії напиши: «Оце каже Амін, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творива: «Я знаю діла твої...» (Об. 3:14-15). Богослови схиляються до того, що тут йдеться про сім періодів в історії Церкви, і ці слова стосуються певних етапів розвитку Церкви на землі. Кажуть, що ми перебуваємо в Лаодикійському періоді і Господь ось-ось повернеться на землю.

Бог звертається до Церкви, від якої очікується дуже багато, але яка є теплою. Один із найжахливіших станів християнства — теплість. Люди ходять до церкви, але не дозволяють Духові Божому змінювати їх. Вони живуть і поводяться так, як цей світ. Їх життя визнають не Божі цінності, а телебачення, котре дає їм 80 відсотків усіх знань і формує ставлення до життя. Люди навіть не усвідомлюють, що намагаються наслідувати героїв телесеріалів і шоу.

Чи розуміємо ми, що від Бога не приховаєш наших діл? Часто ми багато знаємо про інших, про їх поведінку і спосіб життя і втішаємося тим, що живемо краще, ніж вони. Але чи Богу подобається, що ми робимо краще, ніж хтось, а чи Він очікує, що ми просто будемо жити правильно?

Бідні і сліпі

«Холодний» християнин — той, хто охолов у вірі і занурився в суєту. Він не читає Біблію, не молиться, не ходить до церкви, стверджуючи, що вірить в Бога у душі. Це мертве християнство. І Бог знає, як повернути таку людину до церкви, навіть якщо вона кілька років там не була. Часом виникають якісь обставини, які можуть витверезити і змусити задуматися. Бог знає, як таку людину «розігріти». Але як говорити з «теплим» християнином, котрий і до церкви ходить, і руки до Бога на служінні піднімає, і говорить все правильно? Як сказати теплому християнину про те, що він йде не туди, хоча робить вигляд, що все в порядку в стосунках з Богом? Духовна теплота — дуже небезпечний стан.

Писання говорять: «Якби ти холодний чи гарячий ти був...» Гарячий християнин любить Бога і людей. Коли перша любов горить в серці, хочеться зі всіма поділитися нею, розповісти Добру Новину. Людина щира в стосунках з Богом.

Я впевнений, що Господь, даючи послання Церкви останнього часу, робить це не для того, щоб спіймати нас на неправильних речах. У Бога інша ціль — допомогти грішнику змінитися, щоб він проводив вічність на небесах.

Чому Богові неприємно дивитися на теплого християнина? Тому що Він бачить в ньому злочинця, який лише вдає добродію людину. Кому приємно було б спілкуватися з людиною, яка обманює вас, і ви про це знаєте. Як почувается Бог, знаючи наші діла? Господь говорить, що Йому набагато

простіше достукатися до серця грішника, набагато легше змінити людину, котра щира в стосунках з Ним.

Гаряче християнство здатне змінюватися. Тепле говорить: «Я багатий, і збагатів, і не потребу нічого» (Об. 3:17).

Золото, вогнем очищене

Кожен з нас знає свої діла і відносини з Богом. Уявіть, що ви помрете раніше, ніж планували. Куди ви потрапите? Реальним чи уявним було ваше християнство?

Ми — одне із найспокусивіших поколінь на землі. Тисячі стріл диявола спрямовані на те, щоб зруйнувати наше майбутнє. І одна із найнебезпечніших спокус — це стан теплоти, котрий людину влаштовує.

Писання говорять: «Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочищеного, щоб збагатитись...» (Об. 3:18). Що таке «золото, в огні перочищене»? Це віра, випробувана труднощами, віра, яка не піддалася спокусам. Бог говорить, що в нашому житті це не було переплавки, коли у випробуваннях згоряло все тілесне. Під час переплавки віра зміцнюється, ми стаємо стовпами істини і, незалежно від обставин, залишаємося праведними і святими перед Господом.

Бог радить купити в Нього «білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була», тому що наша праведність, як забруднена одягу; а ще радить: «А мастю на очі намасти свої очі, щоб бачити» (Об. 3:18). Ця масть потрібна для того, щоб бачити і розуміти Святе Писання. Знаєте, коли прийде повне прозріння? Коли Ісус Христос повернеться на землю у всій Своїй славі.

Кого люблю, тому докоряю

Чи усвідомлюємо ми, в який час живемо? Чи знаємо, що Господь скоро гряде? А чи наші очі заплющені, і ми не розуміємо, що Він може прийти в будь-яку мить? В Євангелії можна знайти ознаки останнього часу: «Ви ж про війни почуєте і про военні чутки... повстане народ на народ, і царство на царство, і голод, мор та землетруси настануть місцями» (Мт. 24:6-7). Думайте, Слово Боже обманює?

«Кого Я люблю, тому докоряю й караю того. Будь же ревний і покайся! Ось я стою під дверима та стукаю, коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:19-20). Що це за Церква, котра не дозволила Богу бути з нею, залишаючи Його за дверима?

Послання адресоване не грішникам, а Церкві. І найперше, що говорить Бог, — будь ревний. Господь дуже близько до нас, Він готовий ввійти в наше життя, але нам треба перемогти щось у самому собі. Богові важлива не зовнішня форма, а її внутрішній зміст.

«Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його» (Об. 3:21). Перемогти — це прийняти рішення і дотримуватися його. Це визначити правильну мету. Це служити не так, як всі, а так, щоб одержати нагороду; жити не так, як всі, а так, щоб провести вічність з Богом на небесах. Якщо ми хочемо бути Церквою, яка береже істину, яка прагне Бога, нам доведеться докласти зусиль.

Едуард Грабовенко.
Єпископ.

КОЛИ НА ДУШІ СУМНО...

«Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких...» (Євр. 10:25).

Коли підступає смуток, деякі християни перестають ходити до церкви і віддаляються від інших віруючих. Чи знаєте ви таких? А можливо, і ви так робили, коли вас огортав смуток або коли у вас починалася депресія.

Є багато причин того, що християни, опинившись у пригніченому стані, перестають ходити до церкви. Можливо, вони збентежені через те, що відповіді на їх молитви не приходять так швидко, як хотілося б. Або, наприклад, їм соромно, що вони досі не можуть вирішити проблеми, з якими повинні були б справитися вже давно.

Не дозволяймо почуттям збентеження чи смутку позбавляти нас спілкування з іншими віруючими. Нам потрібна їхня допомога! Нам необхідна їхня підтримка! Тому Писання й говорить: «Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких...» (Євр. 10:25).

Грецьке слово eghatakeipontes — «кидати» складається з трьох слів — eg, що означає із; kata — вниз; keiro — позаду. Усі ці три слова разом описують людину, котра перебуває в пригніченому стані, глибокому відчаї, депресії.

Можливо, вона в такому стані тому, що їй здається, ніби всі успішні в житті, а вона — ні. Або ж вона просто втомилася від постійної боротьби. І якою б не була причина, людина вважає себе покинутою, залишеною, відчуває глибокий сум і думає, що безнадійно відстала від всіх.

Коли люди починають відчувати себе повними невдахами, сатана тут як тут. Він переконує: «Та залишися сьогодні вдома, не ходи до церкви. Хіба тобі хочеться ба-

чити ці задоволені обличчя? Тобі ніхто не потрібний. Ти не потрібен нікому. А Біблію можна почитати і вдома».

Сатана знає, що коли йому вдасться змусити вас припинити стосунки з іншими віруючими, особливо тоді, коли вам так потрібні їх підтримка і підбадьорення, то він зможе остаточно вас підкорити. Зрозуміло, ви можете читати Біблію вдома і навіть повинні робити це. Але спілкування з іншими віруючими необхідне кожному християнину.

Диявол менше за все хоче, щоб ви пішли до церкви, коли ви почуваєтеся пригніченим. Адже він знає, що в церкві ви будете перебувати в Божій присутності, що віруючі підбадьорять вас і що, врешті-решт, ви виберетеся з тієї ями, в котру він штовхнув вас, воскреснете духом і здобудете перемогу.

Диявол спробує вмовити вас не піти до церкви, залишитися вдома і зайнятися чим-небудь. Але, друже, нерозумно відгороджуватися від всіх, коли найбільше за все вам потрібні спілкування і підбадьорення.

Послання до євреїв 10:25 можна перекласти так: «Коли ви пригнічені, коли ви сумуєте, вважаєте себе повним невдахою, тоді не відгороджуйтеся від інших віруючих, як деякі мають звичку».

Не дозволяйте дияволу витиснути з вас всі соки в мить душевної слабкості. Окрім молитви і читання Божого Слова вдома, вам обов'язково потрібне спілкування з іншими віруючими. Бог через них зможе зміцнити вас у вірі, підбадьорити і підтримати. І після такого спілкування ви відчуєте приплив сил і зможете розібратися зі своїми проблемами.

ВИХІД Є

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою» (Мт. 11:28).

Недавно ми святкували народження Ісуса Христа. Взагалі, багато свят відзначають у нас в Україні. Наш народ дуже гостинний і веселий, а українські дівчата і хлопці — найвродливіші. Дуже приємно чути таке від людей, які живуть за межами України. Але водночас ми маємо великі проблеми. Люди гинуть у алкоголі, наркотиках, розпусті, грішать перед Богом. А заплата за гріх — смерть

(Рим. 6:2).

За статистикою Друга світова війна забрала більше 20 мільйонів людських життів. Однак духовна війна нині губить набагато більше людських душ. Біблія говорить, що ми воюємо не проти тіла і крові, а проти піднебесних духів злоби (Еф. 6:12).

Багато батьків сьогодні заробляють гроші за кордоном, щоб забезпечити свої сім'ї. Але чи йде це на добро їхнім дітям і рідним? Діти, залишаючись без батьківської опіки, часто витрачають гроші, які їм присилають батьки на навчання, на алкоголь і наркотики. Прагнучи заробити гроші, батьки втрачають найдорожче — сім'ю. І падають у відчай, тому що не бачать виходу.

Але вихід є! При церкві ХВС «Воскресіння» м. Борислава діють чоловічий і жіночий реабілітаційні центри, у яких проживають і проходять курс відновлення багато юнаків і дівчат, жінок і чоловіків, на яких люди вже поставили крапку, а рідні деяких навіть уже готувалися до похорону.

Та Бог не хоче, щоб люди помирали грішними, Він ставить кому і дає цим людям можливість покаятися, воскресає їх до нового, повноцінного життя. І вони знову стають повноцінними членами суспільства.

Багатьох Бог зіслав від важких хвороб. У деякого через вживання алкоголю і наркотиків розкладалася печінка, відмовляли нирки, шлунок, але після навернення до Бога Він зіслав їх.

Запрошуємо всіх, хто втратив надію на краще життя, хто не знаходить виходу з важкої життєвої ситуації, до нашого центру реабілітації.

Наша адреса:

82300, Львівська область, м. Борислав, вул. Шевченка, 97. Тел. 067 600 34 16 (Мирослав); 066 761 85 78 (Роман).

«ПОКАЖИ МЕНІ ВІРУ СВОЮ...»

Віра, без сумніву, головний, а точніше, єдиний засіб, завдяки якому людина може побудувати свої стосунки з Богом. Цього не заперечить жоден віруючий, незалежно від конфесійної чи поза-конфесійної належності. От тільки розуміння віри, на жаль, буває різним... Більше того, іноді навіть втрачається зміст самого терміну, коли віра ототожнюється із власними переконаннями, поглядами, традиціями чи ритуалами. А скільки списів зламано в суперечках щодо того, чия віра правильніша! Та що там списів — історія знає ганебні випадки, коли тим, хто «не тої віри», ламали кістки, хребти і — життя. Коли лилися ріки крові в ім'я торжества віри. Коли через суперечку, скількома пальцями звершувати хресне знамення, люди живцем сплювали себе.

блівість віри. Зі своєю іронією він пропонує своїм опонентам: «Маєш ти віру, а я маю діла; покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх». Ні, це не вчення про те, що здобути віру можна через добрі діла. Він просто хоче сказати, що теоретична, словесна, філософсько-богословська віра — це фікція, міраж, якщо вона не має реального підтвердження ділами. «Покажи мені віру свою...» — каже він. Можна багато говорити про віру, захищати з цього питання науково-богословські праці, але це не принесе користі. Якщо віру не можна реально побачити, помацати, почути, врешті-решт відчутти, вона — мертва.

«Покажи мені віру свою...» — це єдине, чого хочуть сьогодні невіруючі люди від віруючих. Покажи у своїй поведінці, словах, вчинках. Назвати себе віруючим — не означає ним бути. Невидимий електричний струм має конкретні фізичні прояви у вигляді певної роботи, яку він виконує. Абсурдно говорити про електричний струм, якщо він не здатний виявити себе через якусь реальну дію. Абсурдно говорити про віру, якщо вона не виявляється у добрих справах. Нелогічно називати віруючим того, хто живе аморальним, гріховним життям і одночасно б'є себе в груди, доказуючи, що має віру «в душі».

Проста біблійна фраза: «Праведний вірою житиме» зробила переворот, революцію у серці та свідомості монаха Мартіна Лютера. Вона стала причиною духовного пробудження в Європі. Вона і донині є винуватцем кардинальних змін у житті мільйонів людей, які отримують як дар від Бога живу віру, дієву віру, віру, яка змінює, живе і — творить великі діла. Божі діла.

Ти живеш, читачу, цією вірою? Якщо так, чи бачать її люди? «А я покажу тобі віру свою...»

Юрій Вавринюк.
Головний редактор журналу
«Благовісник».

БОГ БАЖАЄ БАЧИТИ РЕЗУЛЬТАТИ ПРАЦІ

29 січня, коли зима порадувала землю міцними морозами, відбулося служіння за участю команди глухих та перекладачів з Івано-Франківської області в селі Коршеві Коломийського району.

Ціллю поїздки було нагадати, що Ісус закликає всіх віруючих бути пильними і пам'ятати, що люди у світі мають безцінні душі, за які Він помер на хресті. Багато хто з цих людей може спаситися, якщо хтось ознайомить їх з Євангелієм, але «... як увірують, коли не почують».

На служінні лунав заклик до праці на Божій ниві через натхненне слово відповідального за служіння з глухонімими людьми Миколи Стафіїва, через пісні жести нечуючих членів Івано-Франківської церкви і перекладачів. А ще

через свідчення учасників служіння про своє минуле, що проходило в темряві, безвиході, розпачі, та про світло істини, яке засіяло в їхніх серцях.

Свідчення сестри Іри із Дзвиняча, хворої на церебральний параліч, глибоко зворушило серця присутніх, особливо її заключні слова про те, що коли б вона була не інвалідом, а цілком здоровою людиною, але не знала Бога, то не була б такою щасливою, якою є тепер, незважаючи на фізичні вади.

Свідчення Сашка Перегінця з Бурштина ще раз підтвердило, що без Бога людина прямує тільки в прірву, але милосердний Бог виправляє людські помилки і дарує нове життя. І тому в кожному зі своїх дітей Він бажає бачити результати Своєї праці.

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ЦЕРКВИ ХВЄ УКРАЇНИ ЗАПРОШУЄ

на трирічну стаціонарну та чотирирічну очно-заочну форми навчання за програмами

БАКАЛАВРА ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ І БАКАЛАВРА ХРИСТИЯНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ,

а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями «ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ», «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ»; «МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (2,5-місячні літні курси)

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочної навчання працюватиме

2 – 6 квітня та 14 – 18 травня 2012 року (з 10 до 16 год.).

Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2012 року.

За довідками звертайтеся за телефонами:

(044) 450-60-00 (стаціонар) та 097-921-42-01 – Оксана Василівна Маліщук, координатор очно-заочної навчання

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова, – телефонуйте: +38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

№ 2 (89) Виходить щомісяця
лютий 2012 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726